

1. Ráno se probouzím na smrt unavený,
než přijdu k vědomí, poledne je,
jsem jako motor cestou uvařený,
kroužky spečené bez oleje,
a všude okolo mne už tramvaje zvoní,
vůněmi dnešního dne mé město voní,
a stovky aut a spěch v radostných tvářích,
co radostný člověk, to Čech, všem se to daří,
to jenom já se kaboním pod obecný vkus,
jako když na svůj vlastní, hm, jdu jak na funus.
- E7 A7 Dmi G G7 C G7**
2. Ráno mě zastihlo v posteli paní Zdeny,
co tady dělám, je trapné se ptát,
sousedí dávno mají oči otevřeny,
jenom já civím, no snad jí mám rád,
je tady kalendář, a tak jím listuji,
snad najdu jméno, kterým snad přibližně se jmenuji.
3. Nechám si přes hlavu profrčet gazík,
ať se mi konečně rozední,
ať vím, kde žijí a který jazyk
je v téhle zemi úřední,
ať pochopím století a rok, co se píše,
už když se probudím, a ne, až jdu spát,
vždyť noc rychle přeletí, zas budík je slyšet,
a odkud mají lidi na mě, hm, furt ohledy brát?
4. Až budete číst tuto mou báseň
při ranní kávě, při holení,
při cestě v autobusu, v bufetu bez ubrusu,
v bivaku na Elbrusu po rozednění,
až budete číst tyto řádky
ve frontě na celer či na mrkev,
buďte si jisti, že nešťastný blázen,
autor, je ještě mrtev,
a vyřídte paní Zdeně, že se jí klaní,
že na ni myslí denně před spaním

a nové plány že snuje
a za večeri, hm, že děkuje.

At' mi nikdo neříká, že ne

Pavel Dobeš

1. Člověk by se na tom světě nudil,
kdyby bylo všechno, jak by chtěl,
v půl dvanácté ráno by se vzbudil
a pak by si hodinku poležel.

1B: Naštěstí, jak bylo zjištěno,
unudit se nikdo nemůže,
kráva, jen si lehne na seno,
hmyz ji začne bodat do kůže.

R: Je to takzvaný odpočinek aktivní
ve své podobě primitivní:
kráva nervy ztratí,
oháňkou se do much strefuje,
ty zvednou se a znovu vrátí
a melodie se opakuje.

2. Člověk hlavně nadává na komáry
a trpí, když mu moli žerou šat,
když červotoč se zavrtá do almary
a housenky se slezou na salát.

2B: Obdivujuj roupy, co je táhne,
tady ještě jasno nemáme,
po čem jejich organismus prahne,
zatím ještě stále bádáme.

R: Zatím ještě stále bádáme,
zatím recept v ruce nemáme.
Zatím se pohodlně ztratí
tasemnice v našich útrebách,
i mandelinka v bramborové nati,
stejně jako myši v zásobách.

3. Jednou to tak bude zařízeno,
že se nikdo zdarma nenají,

parazitům bude odzvoněno,
už dnes je nikde rádi nemají.

R: Nebot' člověku berou sílu, pijí krev,
probouzejí v něm hněv,
probouzejí v něm návaly zlosti,
ale až je člověk vyžene,
pracovních sil zas bude mít dosti,
at' mi nikdo neříká, že ne!

At' už je, jak už je Pavel Dobeš/Jarek Nohavica

C F G Ami
1. Až se nám poslední zub vykotlá,
F C F G C F C
nebudem nadávat z beznaděje,
G F C F
přejdeme z tvrdých řízků na protlak,
C G
a pak si řekneme:

F C F C
R1: At' už je, jak už je,
Ami F
at' už je, jak už je,
C F G C
hlavně, že je, je, je, je, je, je, je, je.

2. My dva, a důchodci, no to je fór,
já dočtu konečně Hemingwaye,
ty budeš pěstovat celer a pór,
tak to vím bezpečně.

R1:

2. Až usnou doktoři, vběhnem na dvůr,
ty budeš za četníka, já za zloděje.
Nalačno nejlepší je radepur
a analgetika.

R1:

3. Jó, až nám poslední vlas vypadne,
oba se změním v čaroděje,
vykouzlíme si, co nás napadne,
a pak si povíme:

R2: At' bylo, jak bylo,
at' bylo, jak bylo,
hlavně, že je, jó.

R1:

- C F C
1. Měl sem rad Blažka jak svojihó synka,
F C G
z jedneho hrnka sme kafe pili,
F C F C
vymetli sme kina, takovi sme byli,
G C
a žadnu srandu sme něžkazili.
2. Žizeň sme hasili v knajpě na nadraži,
a jak byl v raži, jak už ho měl,
do jedne tlapy chytnul dva chlapy,
aji do lochu bych místo něho šel.
3. Loni se u nas povyšovalo,
na vyšši místa za vyšši plat,
to se robi dycky automaticky,
jak kerysi chachar zdrhně na Zapad.
4. Za ten děň pluvnul by sem si do ksichtu,
bo sem se zdržel u jedne ženy,
a jak sem po absenci přišel na šichtu,
tak už byl Blažek povyšeny.
5. Tym padem Blažek mi včil robi šefa,
tuš to je trefa, tuš to je gol,
tuš to je drama, takovy flama,
ulice máma, otec alkohol.
6. Dejtě se všeci přejet' rychlikem,
kozla zahradnikem stě zrobili
a pytlaka hajnym a zloděja tajnym,
to stě se pěkně vybarvili.
7. Dyť je to gauner a sviňa sprostá,
duševně silně zakřiknuty,
na prstach s bidu počita do sta
a vyšmatlane nosi buty.
8. Od jiste doby němam rad Blažka,
k svatku mu ruku něpodam,
a jak na mopedu přes kaluž pojedu,
schvalně ho dycky ochlustam!

1. Zima jak sviňa, počasi divne,
typická chuze, napadny vzhled,
jestli je to Blažek, tak to se mnu švihne,
bo sem ho neviděl už osm let.
2. A včil ho potkam na Kuřim rynku,
odepsaneho kamarada
co ty tu robiš, ztraceny synku,
tuš, to zas bude hitparáda.
3. Zabuchnul Toyotu zapadni značky,
hlásil se ku mně tak jako dřív
zašli sme spolu do Džbanu dolu
na jednu kolu a čtrnact piv.
4. Že prej co říkam na všechny ty změny,
- no vyhlídnul sem si šikovny smrk -
na šachtě pro mě robota není,
a doma by ubyl hladovy krk.
5. "Zanechej zpěvu truchlivých písni,
s finanční tísní si poradíš sám,
nechcu ti radit, ale obrat' se na mě,
o velkých penězích sonátu znám.
6. Celé to všecko počítač řídí,
adresy třídí, no, jasná páka,
položíš marky, seženeš lidi
a počkáš s kufrem na pošťáka."
7. Pokryl jsem utratu - všechny ty čarky,
kupil jsem marky a odhlasil plyn,
konto jsem poslal do Živnobanky
k účelům firmy Blažek & syn.
8. Kdysi sme Blažkovi dost' ukřivdili,
řeč byva někdy ostra jak ryč,
člověk na šachtě robi bez bryli,
lehko se zmyli, no, to už je pryč.
9. Už je to dobre, zima jak sviňa,
nejhorši srovnat se v kratke době
s pocitem, že jsem veliky bohač,
a jak to vysvětlit svoji robě.

R: G C G
Bleděmodře je život nadepsaný sešit,
 D
který ovšem není trhací,
 G C G
zpátky dá se těžko něco řešit,
 D G
v něm jenom dopředu každý list se obrací.

1. G C G
Když člověk končí hru prohranou,
A D
odstranit chce stránku z toho dne,
 G H⁷ E⁷
do koše ji hodí zmačkanou
C D G D⁷
a na konci mu druhá vypadne.

R:

2. Když stránku jednou někdo polije
anebo ji v slzách umáčí,
písmo se na ní rozpije
a život není jinačí.

R: G D G
+ v něm jenom dopředu každý list se obrací ...

1. E H
Zpocená, žhavá,
 A H E
opilá, pulsující, nedočkavá,
 H
žárlivá, nebezpečně dravá,
 A H E
spalující, zničující jako láva.

R: E A
Kalifornie, z té země nelze vdejt,
 E H
to po mně nemůžete chtít, to přece nejde,
 E A E H
to přece nejde ...

2. Motýlí spřežení nese tě ulicí L.A.,
opilý kalifornským vínem se nedá jít spát,
o pomoc křičíš a vysíláš signály May Day
konečky nervů spálené kůže tvých zad.

3. A písek Santa Moniky vomejvá moře,
s hukotem k tobě promlouvá oceán,
takhle je člověku, kterému není moc dobře,
takovej pocit má člověk, když zůstane sám.

R: To přece nejde, to přece nemůže tak být,
to po mně nemůžete chtít, to přece nejde ...

4. I dnešní noc do rána slunce zem obejde kruhem
a prsty svých paprsků opře se do hrází,
připrav se na to, že za chvíli vyjde to druhé,
myslím, že právě vychází.

5. Silnice číslo jedna se přimyká k moři,
bitevní loď kotví u Santa Cruz
a všechny cesty i odtud vedou až po Řím,
letadla, vlaky, lodě, no tak si to zkus.

R: To přece nejde, to přece nemůže tak být,
to po mně nemůžete chtít, to přece nejde,
to přece nejde ...

- C
1. Zastavil jsem se v Mexico City,
 F
 abych tam na den, na dva zchladil city
 G C
 u Conchity Juarezové.
 Podivného chlapa potkal jsem tam v metru,
 F
 v kožený čapce a v umělým svetru,
 G C
 na dálku z něj bylo cítit plátno filmové.
2. Určitě to bude nákej bandita,
 jenže moje paměť se stále ještě nechytá,
 film o sedmi statečných běží mou hlavou,
 odkud já jenom znám ten jeho výraz,
 Calvera, no ne, buenos dias,
 odkdypak jezdíš městskou dopravou?
3. "Víš, chlapče," povídá ten grázl,
 nejraději bych na něj jazyk vyplázl,
 ale poslouchal jsem, co mi odpoví,
 "víš, chlapče, přišla suchá léta,
 květ našeho řemesla pomalu odkvétá
 a z našich koní zbyly jenom podkovy."
- C
- R: "Jó, kdybych měl v rukou justici
 F C
 a malou policejní stanici,
 G C
 v rukavičkách bych chodil po kraji,
 G C
 [: jednou tam a jednou sem,
 G C
 pomalu bych vydrancoval celou zem. :]
4. Můj kolektiv dneska těžko schrastí práci,
 drancování v malém už se nevyplácí,
 nestojí za námi odbory a tak,
 ze světa teď sice přišlo dosti žrádla,
 ale když já byl na letišti, tak přistávala obinadla,
 a tak teď po večerech stojím v metru jako saniták.
5. "Abych řek' pravdu, už si nevím rady,
 pomalu řídnu naše řady
 a je nás vlastně stále míň a míň,
 mnozí chlapci už přesluhují
 a mladí se těžko rekrutují,
 náš život není jako z pláten kin."

R:

6. Calvera sice mluvil otevřeně,
ale o to víc u mě klesal v ceně
a moje srdce bylo brzy jako leď
a moje žluč jako zpěněná řeka,
povídám: "Calvero, Conchita čeká,
jsem americkéj agent, pomodli se naposled!"
- R: Jó, kdybys měl v rukou justici
a malou policejní stanici,
v rukavičkách jsi moh' chodit po kraji,
[: teď jdeš tam a já jdu sem,
kdo z nás dvou dřív vydrancuje tuto zem? :]

6. V hospodě na Vinglu jsme probírali u piva,
že není možné dojet včas, když stroj se přehřívá,
zvlášt' když se parametry této trati srovnají
s dostupnými časovými údaji.
7. Pak si vzal kabát a šel zaplatit večeři
neznámý chlap, co seděl pod věšákem u dveří,
v tu chvíli krve by ses nedořezal v žádném z nás,
když pod čepicí skryl svůj ohořelý vlas.

R:

Country boy

Pavel Dobeš

- C** **F** **C**
1. Viděl jsem ji téměř nahatou,
jenom v plavkách stála před chatou,
viděl jsem ji téměř svlečenou,
tak jsem se seznámil s Růženou.
- C** **C7**
- F** **C** **C7**
- R: Mé oči kloužou se po jejích tvarech,
po tvarech nabitých v šestnácti jarech,
ojoj, country boy.
- F** **C**
- G7** **C**
2. Představil jsem se jí "country boy"
a zeptal se jí na nejbližší spoj,
chci se totiž dostat k Hodonínu,
chtěl bych vystudovat veterinu.
- R:
3. Už dva roky jsem tu u Kolína
a nesvedla mě dosud žádná jiná,
dva roky jen o Růženě zpívám,
ve spánku se chvíli na ni dívám.
- R: A potom kloužu se po jejích tvarech,
po tvarech nabitých v šestnácti jarech,
ojoj, country boy.
4. Tak jsem praštil Nobelovou cenou,
zítra ráno jedu za Růženou,
vtom však pošták přináší mi psaní,
abych více nepomýšlel na ni.
- R: Abych šel klouzat se, kde se mi zlíbí,
že ruší předešlé všechny své sliby,
ojoj, country boy.
5. Přesto jsem se za ní vypravil,
za pár hodin vlak mě dopravil,
dopravil mě prakticky až k ní,
netušil jsem, že je gravidní.
- R: Mé oči kloužou se po nových tvarech,
které jí způsobil v Karlových Varech,
ojoj, jiný boy, ojoj, country boy.

- C**
1. Z Denveru vede silnice na západ na Fair Play,
D7
 není nijak špatná, ale není ani nej,
G **C G7**
 a po hodině, po dvou jízdě dostaneš se k městečku Grant,
C
 jsou to vlastně dohromady tak dvě, tři, čtyři chalupy
D7
 a vřakoviště aut, co nejdou už dát do kupy,
G **C G7**
 odbočka na Georgetown a jeden zakouřenej kšeft.
2. Tam každé večer točí pivo zrzavej Ir,
 on říká, odkud přicházím, já na to, že chci beer,
 on vyprávěl mně příběhy a já u toho pil,
 bavil jsem se výtečně, ale nerozuměl mnoho,
 de facto jen částečně, de iure ani slovo,
 ale aspoň nákej pocit mně z jeho řeči zbyl.
3. Říká: "Když chceš happy být, ty musíš ztratit
 nějaký dveře, a potom vrátit,
 a narodit musíš moc dobrý znamení, rozumíš?" mně říká,
 "když chceš happy být, ty musíš získat,
 mít, a pak ... pískat,
 život," mně říká, "je velký umění."
- F** **G** **C**
- R1: To say hallo your native house
F **G** **C**
 to the north to have to go when you wanted to the south.
4. Co nejvíce česky by bylo:
 když chceš bezva žít, musíš umět ztrácet,
 zadní vrátka mít a těma se pak vracet
 a narodit se musíš na zastávce "dobrý znamení",
 když chceš bezva žít, musíš něco získat,
 musíš něco mít, a pak si můžeš pískat,
 jó, život žít je velké umění.
- R2: Pod polštář skrýt nejmilejší knihu,
 na sever jít, když táhne tě to k jihu.
- R1:

1. O tom, co se stalo Tondovi,
že k nám na slezinu nechodí,
zazpívám, zazpívám vám,
jen co vytáhnu si záznam notový.
2. Úvod: na procházce děvče mladé je,
Tonda za ní si to šněruje,
osloví ji, dostane košem,
rázem je po všem, ó jé jé jé.
3. Tonda rety našpulí,
napije se čikuli,
oči vykulí,
a pak se vybulí.
4. Pojednání: Tonda jenom jednu vadu měl,
on totiž s děvčaty to neuměl,
a tak jedna chvíle slabá
nám uloupila kamaráda.
5. Dvacku dejte kameníkovi,
ať vytluče do desky žulový,
poslední pozdrav Toníkovi,
třebaže ten se to už nikdy nedoví.
- *: To ti naše parta neřekla,
proč ti každá holka utekla,
to ti už naše parta nikdy nepoví,
to, co pověděla kameníkovi.
6. Dvacku dejte šutrmajestrovi,
ať nápis do kvádrů zhotoví:
chceš-li sbalit dívku z lásky,
obouvej Pumpy či Adidasky!

1. Když vlaky jedou a škvíry mezi kolejemi
 E H⁷ E E⁷
 A H⁷ E E⁷
připomínaj' rytmem synkopy,
 A H⁷ E E⁷
[: kamarádi opouštějí zemi,
 A H⁷ E
a já jsem zůstal tady, v srdci Evropy. :]
2. Ani nevím, co je to ta estetika,
nač si kazit zdraví otravou,
[: vždyt' pražský orloj zatím eště tiká
a voda teče Vltavou. :]
3. Každý rok z tý země někdo zmizí,
přemýšlím, kam vedou koleje,
připadám si často jako cizí,
včera odjel další, a nic se neděje.
4. Je nás o jednoho míň a vekslák stejně dobře prodal marku
a další kilo heroinu vyčmouchali celníci,
soused fackuje svou ženu v parku,
kdyby aspoň z toho piva někdo sundal čepici.
- R: A jen od Jakuba zvony zvoní, a nikdo neslyší mosazné tóny,
 A H⁷ E E⁷ A H⁷ E E⁷
 A H⁷ E E⁷ A H⁷ E
a jen od Jakuba zvony zní, a nikdo je neslyší.
5. Jsem jeden z lidí v hluchoněmé zemi,
slepé střevo v srdci Evropy,
prozatím to ujde, daří se mi
neposlouchat zvony, nevnímat synkopy.
6. Jsem jeden z lidí v hluchoněmé zemi,
slepé střevo v srdci Evropy ...

- G**
1. Jen ty mně to nevěříš, již ví to celá Kroměříž,
D7 **G**
když kolem silnic louky rozkvetou,
táta vezme čepici, do ruky páku řadicí,
D7 **G**
jedeme do Zdounek za tetou,
Emi
máváme na jiné vozy, předjížděje,
A **D**
na sklech máme přilepené rozesmáté obličejy,
G
tady jede Honda a v Hondě sedí Tonda,
D7 **G Emi H Ami D7**
ten se tedy s jízdou neondá!
2. Čtyřka, trojka, dvojka, sytič, karburátor, spojka,
jedem koryčanskou silnicí,
tady jede Lada, ukážem jí záda,
svištíme po čáře dělicí,
důvěřivý stopař na nás mává,
jen se projdi, chůze je moc zdravá,
já nedřel jsem se roky, abych šetřil tvoje kroky,
podraz si boty cvoky!
3. To se nám to jede, motor šustí, asfalt přede,
cirkuluje voda v chladiči,
to se nám to fičí kolem telegrafních tyčí,
nestačej' nám ani hasiči,
marně na nás troubíš, hochu, blikáš,
vyhrožuješ, kropíš, vodou stříkáš, inu ovšem,
my jezdíme jinak, proti nám jseš slimák,
proti nám jseš totiž Pribiňák!
4. Tady jede Jawa, mimořádná sláva,
tady jede Saab, proti nám je sláb,
tady jede Jeep, natrhnu mu zip,
na hlavě máš dort, protože jseš Ford,
poslyš, teto, někdy musíš přijet,
svezeme tě, udělej si výlet na neděli,
život, to je jízda, chvíli plyn a chvíli brzda,
až to někdy v uších hvízdá!

- C**
1. Za našu stodolu hruška maslova
G **C**
a za ňu stojí dřevjany plot,
za plotem meška rodina Bušova,
G **C**
povim vam o nich takovy hlod.
2. Raz idu ze šichty a vidim Bušku -
G **C**
- kolera jasna, něvidi plot.
Drape se s kyblem na našu hrušku,
G **C**
takovy je to zgyzděny rod.
- F**
R: "Pomahej Panbuh" - hned, jak ju zjavim,
C
červený zlostu ulisně pravim:
"Hledatě bryle, tuš, to se bavim,
G **C** **D7**
tuš to sem přišel akorat vhod," aů.
- G**
3. Napoly mrtva pod ovocnanem
D **G**
ležela Buška - moja obět'.
Všeci mysleli, že je s ňu amen,
D **G**
dokud' nězačla na hubě mlet'.
- C**
R: Vyškantovala, pry esli sem chory,
G
když cely svět řeši uzemni spory
mirovu cestu - no, braly mě mory
D **G** **A7**
a ozval se mi v žaludku vřed, aů.
- D**
4. Povidam: "Kdyby šlo enem o politiku,
A **D**
to bysme spolu popili,
našli bysme si drahu putyku
A **D**
a tyděň by sme řešili.
- G**
R: Vy stě si ale popletla pojem,
tu idě o hrušky a mam taky dojem,

D
že to se řeši jedině bojem
A **D** **E7**
za použití násilí," ať.

- A**
5. Za našu stodolu hruška maslova
E **A**
a za ňu stojí železny plot,
ostnate draty, brana dubova
E **A**
a čtyry dogy hlídaju vchod.

- G** **D7**
1. Kov a sklo, kůže, kámen, tapeta,
C7 **A7** **D7**
od recepcce po vinárnu, od baru až po kavárnu,
G **D7** **C7** **G** **D7**
obora vede až do dvora - to je Interhotel Čutora.
2. Marjána, pokojská v hotelu,
třídí prádlo, cítí kliky, vysypává popelníky,
luxuje, leští a pastuje, jazykovou školu studuje.
- G** **Ami**
R: Je tu extra třída personál, každý v branži profesionál,
G **D7** **G** **D7**
talíře se svítí, příbory se třpytí, všude plno kvítí a tak
dál,
- G** **Ami**
je tu extra třída personál, každý v branži profesionál,
G **D7** **G**
charaktery kovář vykovává.
3. Přesto, že Marjáně láska nekvetla,
neházela nikdy do žita zbraně, věděla, že jednou dojde také
na ně,
věděla, že bude dospělá, teprve když ročník dodělá.
4. Z těchto důvodů jako čert kříži
vyhýbá se každému flirtu až do toho dne, kdy zastavil tu
Mercedes - zwei hundert zwanzig S, pozor, Máno, by tě nepřeveze'.
- R:
5. V hotelu hosti se střídají
jak ředitel ve fabrice, jako hudba při muzice,
přijeli, aby se poměli, aby kdeco viděli a odjeli.
6. Sezóna končí, no, a Marjána
vydala se za pár marek do Tuzexu pro kočárek,
koupila však šňuru na prádlo, no, hlavně, že to nějak dopadlo.

- G** **Hmi**
1. Jarmila vždycky mi radila,
D7 **G D7**
abych pracovní dobu dodržel,
G **Hmi**
dneska mně ale náramně
D7 **G**
táhlo domů, a tak jsem prostě šel
Emi
Jarmila má totiž dneska narozeniny,
D7
proto jsem dnes přišel dříve o dvě hodiny,
G **Hmi**
na stole sklenice, smích slyšet z ložnice,
D7 **G D7**
v předsíni stojí pánské střevíce.
2. Vytahuji z aktovky květiny,
uvažuji, kdo asi přijel z rodiny,
tipuji nejspíše na strýce,
kdo jiný měl by přístup až do ložnice.
Kdo jiný, kdo jiný než strejda z dědiny,
vzpomenul si na Jarmilu, nejsem jediný,
v ruce mám kytici, už stojím v ložnici,
vidím, že nevymřem po přeslici.
3. Kdepak, jejda, není to strejda,
Františku, ty máš boty úplně jak on,
přičemž nechávám prostor úvahám,
vyhledávám optimální tón,
kterým bych oba dva jednak pohanil,
přítom bych nikoho slovem nezranil,
takže jsem chvíli stál, pak říkám: "Krucinál,
tebe bych, soudruhu, tady nehledal."
4. Dodnes mě mrzí, že jsem byl drzý
a že jsem pracovní kázeň porušil,
dřív než o hodinu vypnul jsem mašinu,
čímž jsem rozdělanou práci přerušil.
Oba si mě postavili na kobereček
a to, jak zle mi vyčinili, nedal jsem za rámeček,
z nevěry nedělám závěry,
mrzí mě, že jsem u nich pozbyl důvěry.

1. Spadl jsem z Marsu, je to havárie,
hlásím přistání,
Jindřichův Hradec - město, textilie -
- místo konání.
- R: Jakkak se tady holky staraj' vo svý kluky,
jakkak si zařizují domovy,
u nás na Marsu nám přímo zobou z ruky,
jsou už takový.
2. Jenomže takových tu u vás asi není,
žádnou nevidím,
přes úsměv kočky na vás tygr zuby cení,
něco mezi tím.
- R: Tyhle bys těžko ztratil někde v davu
a i když vypadají naopak,
přivedou tě do tkalcovského stavu,
ani nevíš jak.
3. Spadl jsem z Marsu, je to havárie,
hlásím svůj přílet,
bráním se pádu křídly fantazie,
prosím, nestřílet!
- R: Nestřílejte na mou fantazii,
na plachty lodi, která kotví tam,
v tý řece času, která všechno míjí
a vlastně jenom protýká.
- R: Na koně a na děti a na jejich tříkolky
a na co všechno můžem připíjet,
na kytky v trávě a na hezký holky,
prosím, nestřílet!
4. Spadl jsem z Marsu, je to havárie
v meziplanetárním vydání,
Jindřichův Hradec - město, textilie,
hlásím přistání.
- R: Jihočeský děvčata jsou jiný
nežli na Marsu anebo Venuši,

koukal jsem na ně jako krtek z plastelíny,
snad to netuší.

R: Děvčata, nezlobte se, tak já už zase letím,
vezmu to tady přes tu zahradu,
[: srdce mi puká, ale já ho zase slepím,
udržujte náladu! :]

Jumbo jet

Pavel Dobeš/Jarek Nohavica

- G**
1. V parkhotelu rozjížděl se fet,
my museli jsme na letišti jet,
C D G
dneska už nám nikde nenalejou.
Byl to přesně ten bar,
kde kluci řezou do kytar
C D G
a furt dokola zpívaj' "go go go".
- Emi A**
R: Škoda, že holky tu nejsou s námi,
Ami D
no ale lodě ploujou - přístavy zůstávají.
G
Začínáme noční let nad planetou jménem svět,
C D G
teď ke startu se krčí naše Jumbo jet.
2. Na sto procent otáček jdou motory,
pak ohně začnou šlehat z každé komory
a zvuk se začne třepat nad plochou.
Noční Praha, neónové reklamy, pak Frankfurt, Londýn pod námi,
a nám zní v uších stále ještě "go go go".
- R: V kabině budík na budíku,
naše lasery měří, jak se vzdouvaj' vlny Atlantiku,
[: rychlost: patnáct set, výška: deset pět,
nocí letí naše parta starým dobrým Jumbo jet. :]
3. Pozdravujem velitele vzdušných sil
a taky George na majáku v Orresville,
a vůbec všechny, co jsou stále na nohou.
Zvětšují se žluté pásy ranveje,
dobře víš, jak lidské slovo zahřeje,
když ve sluchátkách slyšíš "go go go".
- R: Škoda, že holky tu nejsou s námi,
no ale lodě ploujou - přístavy zůstávají.
At' barman dělá led, at' zablokuje levý střed,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet,
ta čtyři pravá místa pro naši partu v Jumbo jet.

- G** **D**
1. U silnice čekám na svůj stop,
Emi **H**
uprostřed mezi lány polí,
C **G**
a od obzoru po obzor je ticho jako hrob
Ami **D**
tam, kde stará státní kříží cestu třicetpět,
G
Koclířov jedna, Svitavy pět.
2. Pak slunce začlo bzučet, když jsem se k němu otočil,
a rozostřovat se mi před očima,
to žlutý práškovací čmelák vybral si mě nejspíš jako cíl,
čekám už jenom, kdy se z jeho střílny ozve těžkej kulomet,
Koclířov jedna, Svitavy pět.
3. Ve snu vidím husté řady aut,
které se po dálnicích ženou,
pak jedem spolu na velbloudech, letíme, a já jsem kosmonaut,
dneska už se přece nebudeme vracet zpět,
Koclířov jedna, Svitavy pět.
4. Táhneš mě jak řeka vodu z hor
a jako řeku táhne moře,
možná se jen mezi námi někde cestou zbláznil semafor,
a někdo už zařídí, že auta začnou jezdit, že odbrzdí se svět,
Koclířov jedna, Svitavy pět ...

- A** **E7**
1. Vysoko nad střechami, kde jen vítr fičí,
A
než vyvine rychlost a letí do světa,
E7
vysoko tam nad námi, kde komíny se tyčí,
A
tam kominík Magnusek je štětkou vymetá.
- D** **A**
R: Oči modré, hluboké jak Jadran,
E7 **A**
vercajk, šaty, účes - černý havran,
D **A**
a když jdou kolem holky z fabriky, aha,
E7 **A E7 A**
a musejí si držet knoflíky.
2. Ve městě je čisto, jasno, nikde žádná špína,
nejčastější slovesa jsou "prosím", "děkuji",
všude kolem spousta barev, každá z nich je jiná,
a lidé, ti si cestou z práce píseň notují.
- R: Oči modré, hluboké jak Jadran,
vercajk, šaty, účes - černý havran,
a když jdou kolem holky z fabriky, aha,
a na blůzkách si drží knoflíky.
3. Jednou ale nepřišel, a když už se to táhlo,
město se jen trpělivě v sazích dusilo,
s lidmi se to za tu dobu povážlivě nahlo,
nic nad nimi vyššího teď už nebylo.
- R: Žádné oči hluboké jak Jadran,
židné šaty, účes a la černý havran,
a když kolem šly holky z fabriky, aha,
už neměly proč držet knoflíky.
4. Magnusek si totiž poslal pro pivo
a kominické řemeslo hodil na skobu,
vzal do ruky majzlík a první kladivo
a začal nutit kamení svoji podobu.
- R: Pohled, co by připomínal Jadran,
účes, kterej měl jen on a havran,
a než by pořád chodil po střeše, aha,
tak že prej si svůj pomník vyteše.
5. Začly chodit delegace lidí z okresu,
on k nim takto hovořil na jejich adresu:

"Puškin, Goethe, Kozina i Jiří z Poděbrad,
každý z nich už dávno má svůj pomník někde stát."

- R: "Každý má svou sochu na okrasu,
i Masaryk ji míval svého času,
a já, že jsem jen kominík, aha,
tak žádnou sochu neměl bysem mít."
6. Tot' se ví, že úředníci dali by ho do klády,
kterou mají k dispozici pro takové případy,
nechtěli však ublížit, nechtěli bejt špatní,
chtěli jenom posoudit, zda je to adekvátní.
- R: Naštěstí měl každý vedle sebe
čtyři příslušníky PS VB,
takže mnohem dřív, než řekli "švec", aha,
a za Magnuskem zavřela se klec.
7. Magnusku, ty šílenče, ty notorický cvoku,
pročs' nepřiznal, že ti v hlavě šibuje,
vždyt' kdo si staví pomníky, je lidem sazí v oku
a nikdo už ho k ničemu nepotřebuje.
- R: Nemusel jsi sedět bez příčiny
v nejsmutnějším rohu náměstí,
ten pomník by ti postavili jiní,
vždyt' chodili si k tobě pro štěstí.
- R: [: Svět se točí, nezná dovolenou,
malým, velkým, všem je akorát,
i holky z města brzy zapomenou,
že mohly by si něco tajně přát. :]

1. Na kopci je kostelíček, cesta k němu není složitá,
D G
na zahradě tolik svíček, kdo je spočítá.
2. Jaro, léto, podzim, zima, nevedou tam cesty tramvají,
když tam dojdou se svým klukem, už v kostelíčku zpívají.
- R: Co naučil se chodit, tak v devět hodin ráno každou neděli
D G
peřinu mi krade a skáče po mé posteli.
- R: Týden člověk jezdí a těší se zas na doma,
nad ránem se vrací, a cesta bývá pitomá.
3. Po schodech nám vždycky zdrhne, žvatlá přitom ty své nesmysly,
prý v kostelíčku zvoní, tak abysme o nic nepřišli.
4. Zkontroluje vlčí máky, které se teď v týdnů rozvily,
hlava se mu třepe v obilí.
- R: Ztratí se mi v poli, a spěch se ho už absolutně netýká,
když potká Ferdu Mravence anebo Brouka Pytlíka.
- R: Leze po tý zemi, a vůbec ani neví, že je kulatá,
jó, vona není špatná, nebejt tolik od bláta.
5. Do kopce se kradem zadem až ku staré brance dřevěné,
někteří z nás ji přeskočili, někteří jí projdeme.
6. Až postaví všechny vázy, to je vždycky dávno poledne,
vítr kytky shodí, a už je nezvedne.
- R: Nevěšíme hlavy, vždyť vůbec o nic neběží,
oba dva sme zdraví a nikdo nám tam neleží.
- R: Nevěšíme hlavy, vždyť vůbec o nic neběží,
oba dva sme zdraví a nikdo nám tam neleží.
7. Cizí město, cizí jména, lidi vycházejí z kostela,
zbylí jsme tu sami, auta odjela.
8. Smeká se to dolů z kopce, křeníme se přitom na sebe,
zase jdeme špatně - opačně než do nebe.
- R: Vracíme se domů cestou kolem košatého javoru,
jak na něm rostou vrtulky, co létají bez motoru.
- R: My radujem se z toho, i když třeba tráva žlutne po létě,
my, co jsme jen jednou na světě.
My musíme být šťastní, i když jenom tráva žlutne po létě,

my, co jsme jen jednou na světě.

1. Chtěl bych poděkovat' docentovi z Frydku,
 G D
 C G D
že třicet korun shrabnul za jednu radu,
 G D
že bezvadně mi pomoh', co se týče krtku,
 C G D G
dodněška jich mam plnu zahradu, caramba.
2. Předloni sem tvrdil bravkovi do oči,
že mu dam kobzoli denně čtyry hrnce,
ta sviňa už se ke mně slušně předkem něotoči,
bo z cele sadby vylezly mi akorat krtince, caramba.
3. Onehdy sem dostal chut' na polsky jidelniček
a nastrkal sem do hlíny hrubo fazoli,
to místo přesně pamatuju podle prazdnych tyček,
ale do včilška mě z fazoli břucho něboli, caramba.
4. Předloni to byly ty něšťastne kobzole
a na žvance rozhryzeny telefonni kabl,
loni metrak žita a všecky fazole,
kdybysem měl bilancovat', tak bysem ho zabil, caramba.
5. Včera mi od něho přišla jasna zprava:
historicky pohled pry krtkum zaručuje
na mojich pozemkach dosavadni prava,
pry puda patříi tomu, kdo na ni pracuje, caramba.
6. Chtěl bych touto cestou vřele poděkovat',
pane docent z Frydku, ale čert vas vem,
a tych třicet korun si dejtě zaramovat',
v ramci dobrych vztahu se soudružským pozdravem, caramba.

1. Poslyšte pravdivý příběh, který mi vyprávěl kuvajtský šejk
o tom, jak začala invaze, takzvaný útočný break,
na patře hotelu Hilton, kde v těchto dnech přechodně žil,
vyfoukl hašiš a takto k nám všem promluvil:
2. "Šlo o to: nedělat zmatek, převahu nervových gest,
jakmile z faxu mi vypadla tahleta Jobova zvěst:
vystavit arabským hřebcům letenky na cestu ven,
dříve, než vypukne panika v hromadných ložnicích žen.
3. Děvčata nechal sem postupně vysadit na hřbety mul
kuvajtský půlměsíc po nebi poklidně plul,
[: dříve než poslední cesty jsou bloknuty nepřáteli,
odchází karavana směrem Bospor a Dardanely. :]
4. V rozbřesku nad Perzským zálivem zůstal jsem docela sám,
oč tady někomu běží, naftových věží se ptám,
a jak mám utišit gejzír vnitřního napětí strun,
jak z paměti setřít svou krajinu mešit a dun."
5. Zřetelně ruka mu třásla se - těžko by postrouhal křen,
"omluvte, nervy mám v prdeli, ladies and gentlemen,"
my děs měli v očích a jazyky vypadlé ven,
nejhůře na tom byl psychicky reportér ze CNN.
6. Na patře hotelu Hilton nám vyprávěl kuvajtský šejk
o tom, jak proběhla invaze, takzvaný útočný break,
a zatím dole do recepcie dorazily čtyři muly,
přinesly pozdravy od těch, co po cestě zahynuly.

1. ^C Země, ^G národ, ^C historie, zákon, právo a morálka,
^G člověk, ^C nula, bakterie, spravedlnost, ^C ^F ^G ^C ^C
decimálka, ^F ^G ^C
neděle, pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota,
^G ^C
prachy, vláda, tvrdý chleba, nevědomost, jistota.
2. Prapor, Francouz, kovadlina, Marseillaisa, dějiny,
revoluce, gilotina, vyvražděné rodiny,
neděle, pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota,
Napoleon, ostrov Elba, padoucnice, samota.
3. Goethe, Schiller, Nietzsche Fridrich, Hitler, říšská orlice,
Goebbels, Göring, Marlene Diettrich, wehrmacht, Heydrich, Lidice
pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota, neděle,
jeden Berlín, druhý Berlín, husí kůže po těle.
4. Kolben, Daněk, becherovka, Rubášňový kolektiv,
chleba s máslem, rádiovka, osm, devět, deset piv,
úterý, středa, čtvrtek, pátek, a co jsme tu ještě neměli?
Osmý březen - svátek matek, subotnik, neděle a pondělí!

Lisa z N.Y.C.

Pavel Dobeš

- E** **F#mi H7**
1. Novinové stánky, billboardy a kolečkoví bruslaři,
F#mi H7 E
z Atlantiku přišla noc a stále je hic,
F#mi H7
tisíce liber špaget a uvaření kuchaři
F#mi H7 E
ze žhavejch zdí mrakodrapů města a italskejch pizz,
Hmi A
a můj žlutej taxík Broadwayí to stříhá přes ulice a třídy
Ami E F#mi
se spoustou aut a neonovejch reklam kolem nás,
E F#mi H7
dneska mám rande s Lisou v New York City
F#mi H7 E F#mi H7 F#mi H7 E
a běží mi čas.
2. Pak se mnou Lisa dělá chodecké závody
od sochy Svobody po Brooklyn Bridge,
naše dvě zničená těla - spojené národy
padají do vody a odplouvaj' pryč,
cítíme štiplavý dým, je situace špatná,
nad námi firemanů team hasí hořící dům,
prosím tě, nechej tam hrát Erica Claptona,
tu du du du du.
3. "Zítřka mě," říkám tamtý, "rozhodně nevolej,
vždyť ze všech životů tady mi poslední zbyl,
taky jsem úplně country neboli švorcovej,
rád projdu se vašimi sady sám napodýl,
to možná proto, že chci umřít strachy, možná abych nebyl to-
lik pyšný,
poskládám si sako na noc do křoví,
nešumí tu air conditiony
a nepřinesou žrádlo pánovi.
4. Novinové stánky, billboardy a kolečkoví bruslaři,
Čičan, co umývá chodník, než otevře krám,
na Bosně jezděj' tanky, střílej' se ogaři,
nejlíp se člověku vrací, když zhruba ví, kam,
pak bágly jedou rentgenem a ty si říkáš: možná jednou někdy
příště,
a pak jde všechno hladce jako poprava,
Boeing stoupá nad letiště
a naposledy křídly zamává.

Mangalia

Pavel Dobeš

1. Když mi byla domovina těsná jako rukáv na triku,
C E7 A7 D7
G7 C G7
když mě začla Mangalia budit ze sna místo budíku,
C E7 A7 D7
obešel jsem spořitelny, vybral všechny vklady rodinné,
G7 C
pak k svému kraji obrátil se ve vši úctě zády, jak by ne.
- R: Čeká mě šplouchání, koupání, hezkých děvčat štěbetání
C G7 C C7 F
C G7 C
[: ve stylu Mangalia made in Romania. :]
2. Rekrece v cizině má ovšem také svoje neduhy,
šuškalo se u nás v dílně vždycky, když se vypyly soustruhy,
znal jsem tyhle jedince a pesimismus nebral na zřetel,
viděl jsem se tam na pláži v klubku snědých děvčat, nahých
těl.
- R: A k tomu šplouchání, koupání, hezkých děvčat štěbetání
[: ve stylu Mangalia made in Romania. :]
3. Samozřejmě, bavíte se, neboť víte líp než tenkrát já,
pro našince není terno Mangalia ani Mamaia,
německy kdo nehovoří, valutami nedisponuje,
u sousedů na jihu se přetěžko aklimatizuje.
- R: Nebaví šplouchání, koupání, znervózňuje štěbetání
[: i celá Mangalia made in Romania. :]

Mobilizace

Pavel Dobeš/Jaroslav Ježek

1. ^C Dovolej' mi, ^F pane generále, ^C
^G ^{C G C}
abych je uctivě pozdravil
^F ^C
a z eventuelní války nenadále
^G ^{C G C}
abych se jim předem omluvil,
^F ^C
kdyby zítra namísto snídaně
^G ^{C G}
začalo se mobilizovat,
^C ^F ^C
těžko bych moh' kráčet odhodlaně
^G ^{C G C}
do války se zaangažovat.
2. Museli by nejdřív přemluvit mou ženu,
kdybych se jí od snídaně zved',
nerada mě pouští do terénu,
to bych se bál vrátit z války domů zpět,
co by tomu řekli moji kluci,
kdybysem se válce věnoval,
vždycky jsem měl tisíc výmluv, hergot kruci,
než abych si s nimi na vojáky hrál.
3. Co by tomu řeklo moje zdraví,
to když se zkaží, už se nespraví,
vždyt' i na klinikách lékaři když slaví,
tak připíjejí hlavně na zdraví,
co by řek' můj nadřízený z práce,
ten když mě pět minut nevidí,
už to pozorují ve obálce
ztrátou výkonnostních prémieí.
4. Co by řek' můj přítel z Marylandu,
kdybych tam někde v Americe stanoval,
často píše sice: přijed' o víkend,
ale s jakou by mě asi přivítal,
těžko bych moh' kráčet odhodlaně
a do války ruksak pakovat,
kdyby zítra namísto snídaně
začalo se mobilizovat.
5. Závěrem chci poníženě prosit,
kdyby si chtěli najít jinou zábavu,
u nás nemá kdo v kýblech maltu nosit
v akci Z za novou Ostravu,
venku by jim zčervenaly tváře,
lid by na ně přestal hledět úkosem,

já bych nyní nečuměl do kalamáře
a žili bychom všichni rovnou za nosem.

Na hříby pod Kříby

Pavel Dobeš

1. NĚRAD o tym zpívám, něrad o tym mluvím,
jak sem zbíral hříby tam, co je hotel Gruň.
Kdyby se ta šlamastyka přihodila druhým,
to bysem se řehlal upřimně jak kuň.
2. Mam šestnact roku dceru, ta ma jahodove gatě,
šminky od Diora a v hlavě Kuličky.
Od maleho fazola kličila ve vatě,
za pravdu mi datě, že to nějdě bez tyčky.
- R: Stačila by prosta sukova,
aby děvča něbalancovalo,
něpřišla by na hul vychova
a němuselo se stat', co se stalo, carija,
něbyl bych se něchal vykyvat' tak hlupě,
kdybysem měl větši slovo v chalupě.
3. Aby mělo děvča tež cosi z dovolene,
měl sem vymyšlene vytahnut' ju na hříby.
První její bylo, co si kdo na sebe veme,
a tu sem se dopustil školacke chyby.
- R: Břuch mam jak naraznik z vagonu
a oblik sem se jak na diskoteku,
podobně chodá lvi salonu -
- chlap nad chlapem dal by se do breku, carija,
kvuli pitomemu děcku sem pozbyl dobrou pověst' všecku,
takovu sem měl šilenu pecku.
4. Přes kotary šli sme nahoru a dolu
s tu moju fazolu, kera všecku vi,
stokrat sem si v duchu nadal starych zvířat,
co se pasli v polu a něbyli to lvi.
- R: Ze vzduchu hajny už po čuchu
ucitil v reviru naše spreje,
a tak mě tam načapal s děvuchu,
něborak, s flintu letěl zjistit', co se děje, carija,
s tchořem pry se srazil, co se z lesa v hruze plazil,
aby drubež v kurniku prosil o azyľ.

5. V tak debilni paradě se těžko vysvětluje,
za jakým účelem sem ju do lesa bral,
to se dobře hajnemu do děvčata duje,
že, byť ju, tak by mi tym prazdnym košem dal.
- R: Určitě bysem se urazil,
kdyby mi to pravil kery iny,
v te větě bysem ho zarazil
a řekl bych, že mi vali klíny do hlavy,
chytnul bych ho za kravat a pyskem o strom ani datel,
bo jak by mě chytnul rapel, tak bysem se chvěl.
6. Kdo z vas by chtěl hledat' a najít' pěkne hříby,
něsmi se bat' trňa, haduv ani vos,
po kolenach musi prolezt' všecky Křiby
a musi mět' na to specialni nos.
- R: Ze vzduchu musi už po čuchu
rozeznat' satana od jedle bedle
a něsmi mět' na nose poruchu,
to by byl v ten moment setsakra vedle, carija,
něrad o tym zpivam, něrad o tym mluvím,
něrad se tym chlubím, bo to ani něumím.

Na pranýři

Pavel Dobeš

- C G7 C
1. V hospodě Na pranýři dneska vůbec nezapadá slunce
F G7 C
a zavírá se o hodinu dýl
F G7 C Ami
na počest traktoristy Šulce,
D7 G G7
co se včera znovu narodil.
2. Sedíme, a je už po půlnoci
a číšník nese další rundu s kofolou,
posloucháme, jaký je to pocit,
když se člověk nechtě stane mrtvolou.
3. Je to, jako když vám pole pod traktorem někam uhne
a pluh nemůže brázdu zachytit,
blbý na tom je, že člověk ztuhne
a nemůže to nijak ovlivnit.
4. Pak vás dají do společné šatny,
zhasnou světla a zapnou chlazení,
norkový kožich by nebyl špatný,
a něco od Rettigové ke čtení.
5. Po městě pendluje černý stejšn,
jednoho dne pro vás přihasí,
neuslyšíte "congratulation",
odveze vás v každém počasí.
6. V očích máte smrt a na tacháči deset nebo dvacet
a stuha s tím, jak měli vás rádi, příjemně šimrá pod nosem,
když už si ten úřad s kosou na vás zased',
ukryje vás nejlíp černozem.
7. Jen černé turistické značky vaši cestu nyní měří
a nepomůže už žádné snažení,
pomůže jen to, v co člověk věřil,
dokud ještě chodil po zemi.
8. Všechny nás to pomyšlení zebe,
jedni se bojí a druzí strachují,
my nevěříme v peklo ani nebe
a natož v lidi, co nás sledují.
9. Vytvořili jsme si svoje vlastní báje,
my nechceme mezi žádný čerty rohatý,
pojedem do březového háje
a rozptýlit se dáme děvčaty.
10. Až to na nás přijde, tak at' muzika hraje,

dechovka at' stojí před vraty,
pojedu do březového háje
 G7 C
a rozptýlit se dáme děvčaty.

Nashville

Pavel Dobeš

1. Kdo umí zahrát gé-á-há-cé, od přírody touží
aspoň jednou podívat se za pořádnou louží.

R: Hej, Mary Lou, sejdem se v Nashvillu,
sejdeme se v Nashvillu, hej, hej, Mary Lou!

2. Diváci se rozcházej', muzikanti balej' kajtry,
právě končí v Opeře grand show ve stylu country.

R:

3. Až slunce mine Tennessee a město spolkně stín,
sejdeme se na parníku Music City Queen.

R:

4. Na tý horní palubě bourbon teče proudem,
dělá skvělý myšlenky a projde každým oudem.

R:

5. Je tu houslák Jimmy a je tu basák Ben,
prostě celá squadra samejch slavnejch jmen.

R:

6. Chlap, co má černou bonanzu a obě boty bílý
říká: "Já jsem fotr bluegrassu, ňákej Monroe Billy."

R:

7. A pak přichází Mary Lou a učí nás svý tance
a na břehu řeky Cumberland si zalamujem palce.

R: Hej, Mary Lou, sejdem se v Nashvillu,
zase někdy v Nashvillu, hej, hej, Mary Lou!

8. A kdyby ptal se na mě Monroe Bill, kdyby položil tu větu,

vyříd' mu, že včera pil s fotrem Jumbo Jetu.

D **G**
R: Hej, Mary Lou, sejdem se v Nashvillu,
A **D**
sejdeme se v Nashvillu, tak někdy, Mary Lou!

Něco o lásce

Pavel Dobeš

- 1A: $\begin{matrix} C & F & C \\ Za & ledovou & horou & a & \text{černými} & lesy \\ & F & C \\ je & stříbrná & řeka & a & za & ní & kdesi \\ & F & C & Dmi & G \\ stojí & domek & bez & adresy & a & bez & dechu, \\ F & C \\ bydlí & v & něm & - & nechci & říkat & "víla", \\ F & C \\ ale & co & na & tom, & i & kdyby & byla, \\ F & C \\ před & lidmi & se & trošku & skryla \\ Dmi & G & C \\ a & víme & o & ní & hlavně & z & doslechu. \end{matrix}$
- 2B: $\begin{matrix} Dmi & G \\ Že & lidi & rozumné & blbnout & nutí \\ C & C/H & Ami \\ a & není & na & ni & nejmenší & spolehnutí, \\ Dmi & G & C & C/H & Ami \\ co & ji & zrovna & napadne, & to & udělá: \\ Dmi & G \\ z & pubertáků & chlapy & a & z & chlapů & pubertáky, \\ C & C/H & Ami \\ o & ženských & nemluvím, & tam & to & platí & taky, \\ Dmi & G & C \\ a & urážlivá & je & a & hořkosladkokyselá. \end{matrix}$
- 3C: $\begin{matrix} Dmi & G & C & C/H & Ami \\ Genetičtí & inženýři & lámou & její & kód, \\ Dmi & G & C & C/H & Ami \\ po & Praze & se & o & nich & šíří, & že & jezdí & tramvají, \\ Dmi & G & C & C/H & Ami \\ strkají & hlavy & pod & vodovod \\ Dmi & G & C \\ a & pak & i & oni & nakonec & podléhají. \end{matrix}$
- 4B: A holubicím dál rostou křídla dravců,
družstevním rolníkům touha mořeplavců
a lásce, té potvoře, sebevědomí,
že jednou bude vládnout světem,
tedy i nám a po nás našim dětem,
které na tom budou stejně špatně jako my.
- 5B: Když chlap zmagoří láskou, utíká za ní,
platí i s úroky a napočítá s daní,
u ženských je to přímo námět na horor,
papuče letí pod pohovku,
nákupní tašky padaj' na vozovku,
ať si tramvaj zvoní, ať se zblázní semafor.

- 6A. Až vám ta potvora zastoupí cestu,
sedněte na zadek a sedte jak z trestu,
jen ať si táhne, jak to dělají vandráci,
láska se totiž, i když je prevít,
nikomu dvakrát nemůže zjevit,
láska se totiž, i když je prevít, nevrací.
- 7A. A nesmí vám to nikdy přijít líto,
kupte si auto a cucejte chito,
odreagujte se psychicky,
protože jestli byste na ni měli myslet,
to radši vstaňte a jděte za ní ihned,
utíkejte, než vám zmizí navždycky.
- 8B: Převrhňte stůl, opustte dům,
fíkusy rozdejte sousedům,
nechte vanu vanou, ať si přeteče,
na světě není větší víra,
pro žádnou z nich se tolik neumírá
ani v žádné jiné zemi na světě.
- 9B: Hm hm hm ...

1. Když jsme přijeli dnes ráno do Buffala
a nebe bylo modrý jako Bols,
před námi volnej den a v autě hudba hrála,
tak jsme to natáhli až k Niagara Falls,
já seděl tam a tady Klára
a Pěta všecko na osmičku bral,
jak voda stříká a jak se zvedá pára
a hřmot se tříští o ostré hroty skal.
2. Na kraji propasti se přítel náhle zasní
a já se koukám, jak mu palce lezou z bot,
pak začal zpívat "škoda, že ten přelud krásný"
a já druhým hlasem k němu "nelze obejmut",
a pak to s námi seklo o zem,
policajti měli na nás čich
a už nás odvázejí přepychovým vozem
se šerifskou hvězdou na dveřích.
3. Komu chutná kafe bez cigára,
kdo touží poznat buffalský vězení
a kašle na to, co mu doma řekne stará,
ten at' si s námi v jailu místo vymění,
mezi zloděje a hašišáky
vodváží nás ten šerifskej krám,
tomu tedy říkáme "good lucky",
tomu teda říkám "happy time"!
4. Až nás pustěj', zase budem venku,
budem vodsad' padat jak ten proud,
v prvním lokále si dáme nalejt sklenku
staré kukuřičné z těch kentuckejch hroud,
pak se rozejdeme - Pěta, já i Klára
a nebe bude znovu jako Bols
a ještě tisíc let se bude zvedat pára
nad propastí Niagara Falls.

A

1. Ty se jen zajímáš, co v televizi dávají,
a vůbec nevíš, kam se chlapi na noc chystají,

E7

A

je načase ti také jednou říct pár vět,
neboj se, vím, že slova stačit nebudou,
myšlenky nahoru a slova jenom dolů jdou,

E7

A

to radši vezmi jednou auto svý a zkus tou jejich trasou jet.

D

- R: Pak zrcátka si uprav, přikšíruj si tělo,

A

zařaď tam kvalt, at' vypálíš jak dělo,

E7

A

až našlápneš motor a výfuk se ti rozžhaví,

D

až pojedou jen dálkaři, a nebude jich moc,

A

až přívětivé šero převálcuje noc

E7

A

a jenom jejich světla budou svítit na zhaslý mapě Čech a Moravy.

2. Ti muži rozvážejí náklad z různých měst
a znají každý výmol, každěj centimetr cest,
a na každém z nich na ně nebezpečí zuby cení,
vědí, kde mohou čekat větve nebo spadlej strom,
když do hor přijde bouře, vítr pere hrom
a na klikatejch cestách do zatáček vidět není.

- R: Když zabliká ti levým, tak opovaž se jet,
šel bys tou nejrychlejší zkratkou na onen svět,
drž se v pravý lajně a čekej, co a jak,
a spolehni se na něj, že, až bude klid,
dá ti pravej blinkr, můžeš vyrazit,
před sebe tě pouští tenhle těžkej nákladák.

3. On dálkovými prosvítí tvou cestu vpřed
a potom sklopí svoje světla, aby tys' mohl jet,
protože ručí za tvou jízdu, dokud nezmizíš mu za obzor,
jiný cesty totiž v horách k cíli nevedou,
ty musíš umět věřit profíkovi před sebou,
je to jediný tvůj maják a strážník a semafor.

- R: A nemůžeš mu poděkovat, neznáš jeho tvář,
znáš jen obrysová světla a reflektorů zář
a jak listí z větví stromů v serpentínách češe jeho truck,
můžeš podřadit na trojku, dát na zem pedál plynu,
vyrazit dopředu, z krajnice urvat hlínu
a všemi čtyřmi blinkry zablikat mu na pozdrav nebo jen tak.

4.=2.

R: Ti nečekají na provizi z pomíjivé slávy,
nečekají ovace a roztleskané davy,
tihle muži budou inkognito vzadu stát
[: a nebudou mít nominaci ke švédskému králi
na Nobelovu cenu za to, že světu dali
noční přílohu vyhlášky devadesát ... :]

D

1. Z města do lesa sem-tam si zajdu,
mam v planu, že bych tam postavil chajdu,
zarabjam slušně, a tak nikdy netvrdim,
že haliřem nesmrdim.
A7
D A7 D
2. Je to les pěkný, zdravý, perspektivní,
koluju o nim ty nejlepší drby,
zvířata vyhnaly stareho hajneho,
tým to vyhraly - dostaly noveho.
3. Hajny je pěkný, perspektivní, zdravý,
koluju o nim ty nejlepší zpravy,
pečuje o revír víc než o sebe
a jeho stromy vyrostaju do nebe.
4. Zvířata u něho dobře si žiju,
tak dobře, že se furt enom pelešiju,
u televize kvete blahobyt,
všeci su rádi, bo v revíru je klid.
5. Enomže vysoko vyrostle stromy
tahaju na sebe buřku a hromy,
nevi se, kaj to šastne, tak všeci maju strach
a všecko skřípe jak ve starych hodinach.
6. Nikdo z nich nevi, jak dopadne buřka,
či nebude mrtvy, jak ráno vstane z lužka,
a v televizi, aby to čert spral,
maju rozhleděny fajny serial.
7. Kukačka už ani něotvira zobak,
medvěd je malatny, slabý jak chrobak,
stary vlk schovava mezi nohy chvost,
ten, co měl v galatach dycky místa dost'.
8. Panikař zajíc prodal kořku
a utek' z lesa ven přes Jugošku,
a kdyby v tom lese eště lide byvali,
do toho všeckeho by manifestovali.
9. Hajny se zavíral cele dni doma
a hajna nevěděla ani, na co ho ma,
tak sem tam vešel, pozval sem se dal,
řeč se točila a ja sem štengroval.
10. Jako muzikant z kavarenske praxe
ruzne postupy a figly mam v kapse,
při tanci nesmiju byt žadne prostoje

a hrat' se musi aji na levne nastroje.

11. Častokrat se nam to rozladóvalo,
museli sme robit', aby se nic něpoznalo,
bud' muziku zabalit',
anebo rytmus přitvrdit'.
12. V tym našim lese je srandovni klima,
raz je tam dusno, podruhe zima,
potřeti padaju trakaře
a listi usycha aji na jaře.

O Pilníku, Svidříku, Vénovi a Hedvice

Pavel Dobeš

- Hmi C D7 G**
1. Pilník je zastrčená pohraniční víska,
Hmi C D7 G
v té vísce žije vdovec Vokatý,
Hmi C D7 G
z Pilníka do Svidříka vlak jen jednou píská
Hmi C D7 G Hmi C D7 G
a ve Svidříku žijou ěáci Bohatí.
2. Bohatství Bohatých je v tom, že mají Věnu,
a vdovec Vokatý má dceru Hedviku,
Věna v ní poznal jednoduchou ženu
a jezdil za ní vlakem do Pilníku.
3. Každíčkou sobotu, za sucha i deště,
v zimě i v létě stála u trati,
lámal ji řečmi o společné cestě,
která se před nimi v dálce klikatí.
4. Co bílých lodí oceány kříží,
co ptáků lítá na svých křídlech oblohou,
a naše cesty do těch dálek aspoň míří,
když už tam nahoru za nimi nemohou.
5. Když chlapec odjel, měla v hlavě balet,
myšlenky šťastně skotačily za Věnou
po všech těch vzdušných zámcích z levných karet,
musela si je vázat mašlí červenou.
6. Hedvice bylo nadosmrtní nanic,
když Věnu sesbírali ráno po poli,
nějak se zamontoval do přechodu hranic
a v noci byla štára v celém okolí.
7. Šetření skončilo, a jí, jako ňáký dámě,
projevil účast starší seladon,
přidržel dveře a nabídl jí rámě,
úředník z okresního města Ypsilon.
8. "Děkuji, nechci," řekla, "cožpak city kradu,
cožpak jsme nebyli šťastní a bohatí,
vevnitř v mé hlavě, tam úplně vzađu
žádná zvláštní cesta už se neklikatí."
9. "Vím, že z těch lodí, o kterých všichni sníme,
nikdy žádná pro nás neplula přes oceán,
byla jsem ráda za všechny šťastné chvíle,
chcete-li, u přepážky vám je odevzdám."
10. Nechce se vždycky jen smát anebo brečet,

nedá se vždycky všemu rozumět,
co po vodě v moři, to je po lidských řečech,
v srdci to hoří a už nehřeje ...

O štěstí

Pavel Dobeš

- A** **E7** **A**
1. Dnes je čtvrtek, zejtra pátek, pak tu máme sobotu,
 E7 **A**
šťěstí, to je kolovrátek, kterej patří do šrotu.
 2. Vo štěstí se často zpívá, což je ovšem ke vzteku,
do očí se nepodívá poctivýmu člověku.
 3. Je to věčná parodie, kdo to někdy rozdělí,
pročpak jeden takhle žije, že se málem odstřelí.
 4. Když druhý staví hrady, zámky, plete eben s perletí,
absolvuje radovánky, bezstarostně vegetí.
 5. Žijete si, drahá slečno, lépe, než já mohu snít,
na vás bude nebezpečno zřejmě jenom pomyslit.
 6. Za chvíli se bodnu mečem, skončím život ostudou,
i když vím, že pro mne brečet vaše oči nebudou.
 7. S radostí podstoupím muka, jen abyste věděla,
když jednomu srdce puká a vlasy bělaj' doběla.
 8. Když s trapasem je jedna ruka a s ostudou se přátelí,
na druhého štěstí tůká, chrápe v jeho posteli.
 - 9.=1.
 10. Na na na ...
 - 11.=10.

Okno ztratíš ve chvíli, když pracuješ bez brýlí

Pavel Dobeš

- G Ami C
1. Alois byl soustružník ze staré školy
D7 G
a deset dalších řemesel znal,
Ami C
byl žňová hlídka, hasil stodoly,
D7 G
v umění též se orientoval,
Ami E+ C
veřejnost znala Aloise Crhu
D7 G
z televize i z veletrhu,
Ami E+ C
pořádal přednášky, rozdával podpisy,
D7 G
večery trávil nad dopisy,
E7 A A7
v továrních halách visely jeho portréty,
D D7 G
pionýři ze špejlí, z kaštanů stavěli makety.
 2. Děvčata Crhu svlékala očima,
Crhou se nechala vodit za nos,
byl to expert a na práci číman,
kabrňák, moloděc, no abnormální kos,
a když normy trhal, když soustruh roztočil,
lítaly jiskry jak hejna vos,
"dřeš jako Crha" stalo se frází
asi tak běžnou jako "polib mě v šos",
zase jsme měli někoho dělného původu,
kdo se stal ozdobou prvomájových průvodů.
 3. Minulý týden v pátek si přivstal
a prvním taxíkem na šichtu jel,
když ho nesli k soustruhu, ještě si pískal,
ještě měl oči jako orel,
potom však přestal vnímat lidi
a začal vytáčet šponu krutou,
v momentě také zřetelně vidí,
že ji má v oku zabodnutou,
teď poprvé chlapy přešel smích, už ani nehlesli,
a bez hloupých narážek Crhu z dílny zas vynesli.
 4. Za oknem kliniky den už se šepí,
na stolku brambořík smutně kvete,
bez kříže u zdi tam pacient leží
a jeho jméno snad uhodnete,
vždyť jste ho znali, chudáka Crhu,

z televize i z veletrhu,
pořádal přednášky, rozdával podpisy,
večery trávil se nad dopisy,
v továrních halách jsme věšeli jeho portréty,
děcka jsme učili z kaštanů stavět makety.

G G⁷
1. Život se ubírá takými cestami,
 C D
 s tak klopenými zatačkami,
 G C
 že by to bylo podezřele,
 G D G
 kdyby se žilo furt enom vesele.

 G D G
R: Šabadaba hej, šabadaba hou,
 D G D⁷ G C G D⁷ G
 šabadaba hej, šabadaba hou.

2. Kdo není přítelem těžkého ruksaku,
 zabali plavky a jedě na jih
 na dovolenu polehku ve vlaku,
 tak ten má jistotu, že bude padat' sníh.

R:

3. Na kolena křapně, kdo žije pyšně,
 kdo chce být vysoko, spadne z višně,
 rozdrapě si pyžamo, kdo chodí spat' do ruži,
 každý má modřinu, kde si ju zaslouží.

R:

4. Každý raz zakopně, každý raz ušklhně,
 každému raz za čas je podivně,
 chycena zláta ryba urve se z udice,
 selže vám horoskop kupeny v trafice.

R:

5. Dneska vás život do kopca smyčí,
 zítra vás v potoku najdu hasiči,
 aji z toho potoka je třeba mět
 optimisticky pohled na svět.

R:

1. Když vidím nad polem papírové draky,
chtěl bych být dítětem a draka pouštět taky,
poslat mu psaníčko po rezné niti,
nakreslit sluníčko, at' lidem svítí.
2. At' svítí k radosti, at' lidem praví,
od lidských starostí at' zvednou hlavy:
podívej, člověče, nasad' si brejle,
vezmi kus papíru, sežeň tři špejle.
- R: At' jsi, kde jsi, nikdy nejsi
na tom světě sám.
Zrob si draka, zazpívej si
pam pa ram pam pam.
3. Když vidím na nebi papírové draky,
chtěl bych být dítětem a zúčasnit se taky,
když den se sešeří, domů utíkat,
zasednout k večeři, vyčurat a spát.
4. Usínat s nadějí, jak usínají děti,
že někde po nebi jejich draky letí,
vítr je jim motorem a všude, kde je víra,
i nebe se svým prostorem se před ním otevírá.
- R:

Pašáci jdou do světa

Pavel Dobeš

- D A7 D
1. Pašáci jdou do světa, guláš, pivo, trumpeta,
A7 D
slunce stoupá oblohou, zelenaj' se volše,
E7 A7
kdekdo už je na nohou, kůrovec kůru kouše,
D
nad hlavou nám letí včelí roj
A7 D
a kdesi hluboko v nás šlape šicí stroj.
- D G
R1: Před námi je hotel, okna samý květ,
A7 D
a hvězd, co může mít snad jenom Interhotel Svět,
G
spousty volných postelí a jídla nízkých cen
A7 D
a neznají tam zavírací den.
- G D7 G
2. Na Brněnské přehradě sešli jsme se v dobré náladě,
D7 G
děvčata jdou po hrázi jen v Evině rouše,
A7 D7
nikomu nic neschází, kůrovec kůru kouše,
G
a ta jižní Morava
D7 G
dobré vínko lidem podává.
3. A ti černí, to nejsou Arabi,
to jsou ostravští parabi,
mají rádi Radegast, když jim v břicho šplouše,
rubou uhlí pro svou vlast, kůrovec kůru kouše,
Staříč, Paskov, Stonava,
Rudý říjen, Bezruč, Zárubek.
4. Řeka Váh je malý Jang'c't'jang
a každé dievča už má vo výbave tank,
jedú chlapci do Tater dolú bez motoru,
Václav Klaus je amatér, kôrovec žiere kôru,
do videnia, do počutia, hoj, ahoj,
šlape přes nás šicí stroj.
5. My jsme ti hradecký otroci a nemůžem si jinak pomoci,
až obejdem celý svět, oceány, souše,
vrátíme se domů, zpět, kde kůrovec kůru kouše,
kde se lidi strkaj' v tramvaji,
a když se sejdou, tak si zpívají.

C **F**
R2: Svět je balón, který letí na ohřátý vzduch,
G7 **C**
až přeletíme, zbude po nás na obloze pruh.
F
Svět je balón, který s námi časem odletí
G7 **C**
do jednadvacátého století.

R1:

- E** **H7**
1. Podkoní chytil myš v chalupě pod hradem,
E
nečekal na drába, pohrdl úřadem,
A
za to, že snědla mu půl večere,
E **H7** **E**
přibíl ji na futra nade dveře.
2. Mezitím na hradě začíná hostina,
tuk teče po bradě, kouří se z komína,
řezníci odjeli, už hrají loutny,
pekařky točí se okolo plotny.
3. Hovězí rolády plněné špekem,
červené zelí, jehně s česnekem,
telete čtvrtka, selete půl,
úzké jsou šaty a malý je stůl.
4. Podhrdlí z prasete, koření z Indie,
veselo na světě, kór když se vypije,
to se to dobře bužíruje,
to se to žere, když na to je.
5. Jen dole pod hradem nálada jiná je,
rožně se netočí, muzika nehraje,
jen dole pod hradem kručení břicha
H7 **E**
nocí se nese do ticha, -cha, -cha.

Pojď se mnou, Marie

Pavel Dobeš

- A** **E⁷(D)** **A**
1. Pojď se mnou, Marie, dnes večer na pivo,
já nejsem takový, jakýho mě znáš,
já nejsem votrapa, zeptej se vrchního,
já nejsem to, za co mě máš.
 2. Já nejsem solvina, boty od oleje,
já nejsem sako s loktama ven,
já nejsem čoveče, život bez naděje,
neblbni, Marie, já nejsem ten.
 3. Já vím, jak chutnají krevety na víně,
já vím, jak vypadá francouzská spíž,
z nás nikdo rukama nejedl v rodině,
já nevím, Marie, co o mně víš.
 4. Pro mne je Tahiti, Havajské ostrovy,
pro mne je Florida, Miami Beach,
pojď se mnou, Marie, a já ti slibuji,
nastoupím do jámy, vydělám víc.
 5. Jestli mě vozík nezmáčkne o skálu
a jestli ve válce nepadne mír,
tak já ti slibuji snídaně v bazénu,
večery na plážích Côte d'Azur.
 6. A nejsou to planá slova, co vznikají u piva,
to není pitomý bezduchý žvást,
v partě jsou samí dobří chlapi, revír prospívá,
a jednou se to musí podařit, alespoň, alespoň jednomu z nás.

- Cmi** **G7**
1. Na začátku světa, hned ze samého kraje,
Bb **Eb**
člověk zkouší projít božím zákazem,
Cmi **G7**
za trest je pak vyhnán ze zahrady ráje,
Bb **Eb**
začne lovit zvěř a obdělávat zem.
- G#mi** **D#mi**
R: Pokud vím, má v bolestech se rodit,
Bb7 **Eb**
v životě starostmi se brodit za svůj hřích,
G#mi **D#mi**
a na konci své cesty nemá vědět, co si počít,
Bb7 **Eb**
zatímco svět se bude točit východ-západ-sever-jih.
2. Běží roky, staletí a člověk hledá způsob,
jak obejít nemoc, jak život nastavit,
mikroskopem proniká do útrob,
laserová souprava chystá zkušební vrt.
- R: Uhlíkatá ocel skalpele se blýská v dlani
ve snaze do nemocných tkání zdravý orgán všíť,
a transplantace nechce srůstat, v těle se něco brání,
zbývá poslední klání - pečet' imunity rozlomit.
3. Do hry vstoupí kapacity všech vyspělých zemí
a karta padá na černý kontinent,
Kapské město hlásí první mezi všemi:
profesor Barnard a jeho šťastný pacient.
- R: Pokud vím, tak do všech řečí světa
je přeložena věta, kdy člověk bude zbaven prokletí,
po velkém kroku vědy i medicína vzkvétá,
končí se šedesátá léta dvacátého století.
4. Ve světě se povídá, že roznesli ho nejspíš vrány,
někdo zase tvrdí, že se šíří sám,
rozmotejme fábory a otvírejme brány,
elixír naděje přichází k nám.
- R: Až nikdo nikdy nikomu v bolestech nebude se rodit,
v životě starostmi se brodit, bude smazán hřích,
to jenom my na konci cesty nebudeme vědět, co si počít,
zatímco svět se bude točit východ-západ-sever-jih,
východ-západ-sever-jih, východ-západ-sever-jih.

1. Ta panenka je původem z míšeňského kraje
A D
a on je karlovarský kavalír,
C G
pod okny vily z přepychu harmonika hraje
A D
a do klobouku mince táhne vír.
2. Ta panenka mu celý život vyčítá,
jako by on mohl za to,
že dobami, co prošli, glazura je obitá,
a na ozdobách chybí zlato.
3. Lehko se mně to, holka, neříká
a z myšlenek mám trochu strach,
kdybych představoval státníka,
stírali by ze mne denně prach.
4. Ty bys měla hadry z pozlacený sádry
a psalo by se o nás v stovkách knih
a nežil bych tu s tebou, předně, ve dřevěný bedně
po půdách a sklepeních.
5. Zbytečně se, holka, hašteříme,
stejně už nebudeme jiný,
až se podruhé narodíme,
zase nás uplácají z hlíny.
6. Zase si nás budou stavět pod svý kolo štěstí,
kterým točí jejich ruce,
střelnice bude stát na náměstí,
na Náměstí Revoluce.
7. Zase si budeme hrát na bídu
devatenáctsetdeset,
jednoho dne z práce nepřijdu
a ty budeš o mne brečet ...

G Gmi B^b D Fmi B^bmi C ...

Rec: Třicet minut jízdy na východ od Oklahoma City za písečnou dunou kde stál jsem na jejím vyvýšeném okraji a vzduch v dolině pode mnou byl rozpálen až na sto stupňů Fahrenheita, zjevilo se mi jako na dlani město Praha, město tolik opěvované básníky a novináři.

Praha! Středoevropská metropole s překrásným panoramatem Vyšehradu, Petřína a Hradčan. Praha v barevném koloritu revolučních přeměn. Před branami Pražského hradu se střídají stráže. Přijíždí černý bourák Bayern Motor Werk. Přiváží primátora. Nápravy drnčí na nerovném povrchu. Rychlost otřesná, nepřiměřená. Turisté prchají přes tři nádvoří.

"Brzd', kurva, brzd'!" řve primátor na šoféra.

"Prásk!"

Rozbitý nárazník, urvané dveře, blinkr uražen, reflektory roztrženy, dokořán rozšklebený kufr, barumky nadranc.

Z bavoráku je hromada šrotu zabořená do fortelného pilíře katedrály, která se otřásá, a mraky zvířeneho prachu doprovázejí neuvěřitelnou katastrofu. Pivaři se vyřítili z Vikárky a přibíhají rovněž někteří reprezentanti Galerie extraktu národa. Prezident, předseda parlamentu, ministři, církev.

"Držte, chraňte a braňte korunovační šperky!" křičí kancléř na poručíka ochranky Hradu. Vrtulník Ministerstva vnitra ztrácí orientaci v prostoru.

"Orel! Orel! Prosím? Nerozumím, přepínám!"

Rádio nepracuje. Helikoptéra přistává na prolomenou střechnu chrámu nad presbytériem a propadá se. Lustry se řítí, tříští se vitráže. Na nádvoří přistávají lešenářské trubky, trámy, krovky, fragmenty pilířů i nepřírozně zpitvořené tváře chrličů. Petr Parlář by měl radost!

"Tos' přepísk'!" říká prezident na adresu primátora.

"Sorry," říká provinile primátor, "příště brzdím dřív!"

"Příště," paroduje prezident drzého primátora, "příště přijedeš tramvají!"

Zřím Prahu! Nervózní srdce Evropy s překrásným panoramatem Vyšehradu, Petřína a Proseku!

A

1. Házím tornu na svý záda, feldflašku a sumky,
E⁷
navštívím dnes kamaráda z železniční průmky.

A

- R1: Vždyt' je jaro, zapni si kšandy,
E⁷ A
pozdravuj vlaštovky, a muziko, ty hraj.
2. Vystupuji z vlaku, který mizí v dálce,
stojím v České Třebové a všude kolem pražce.

R1:

3. Pohostil mě slivovicí, představil mě Mařce,
posadil mě na lavici z dubového pražce.

R1:

4. Provedl mě domem - nikde kousek zdiva,
všude samej pražec, jen Máňa byla živá.

R2: To je to jaro, zapni si kšandy,
pozdravuj vlaštovky, a muziko, ty hraj.

5. Plakáty nás informují: Přejď pracovat k dráze,
pakliže ti vyhovují rychlost, šmír a saze.

R1:

6. A jestliže jsi labužník a přes kapsu se praštíš,
upečeš i krávu na železničních pražcích.

R1:

7. A naučíš se skákat tak, jak to umí vrabec,
když na nohu si pustíš železniční pražec.

R1:

8. Když má děvče z Třebové rádo svého chlapce,
posílá mu na vojnu železniční pražce.

R1:

9. A když děti zlobí, tak hned je doma mazec,
Děda Mráz jim nepřinese ani jeden pražec.

R1:

10. Před děvčaty z Třebové chlubil jsem se silou,

pozvedl jsem pražec, načež odvezli mě s kýlou.

R1:

11. Pamatuji pouze ještě operační sál,
pak praštili mě pražcem a já jsem tvrdě spal.
- R3: A bylo jaro, zapni si kšandy,
lítaly vlaštovky a zelenal se háj.

- A**
1. Když probouzíš se na své posteli
a den ti připomíná neděli,
když slunce zpoza rohu míří na tvou římsu zlatou kuší
a vodík barví oblohu do nejmodřejších tónů, co jí sluší.
- D** **A**
- E7** **(D7)** **A**
2. Když kosi začnou snídat hltavě,
nejvíc ti malí se skořápkou na hlavě,
pod tvým oknem do náměstí,
tak to tě čeká příma den - čtyřiadvacet hodin štěstí.
- D E7** **A**
- R: Probouzí se svět ulic, domů, věží,
tak seber se a let' tam, kde o něco běží,
protože kdy zas přijde den - čtyřiadvacet hodin štěstí?
- D E7** **A H7 E7**
- A** **E7** **D7**
3. Když slunce zvolí trasu východ-jih
a všechny hvězdy v nočních košilích
zuby si čistí, než jdou spát,
pro krásu a pro zdraví, probouzí se rozespálý sad.
4. Když potápí se v řece potápka
a ježek t'apká mrknout na jabka,
když kukačka si zkouší svoje kuku-kukuruku-kuku,
tak to nás čeká příma den, tak jako tenkrát, jak za malých
kluků.

R:

1. Tenhleten příběh se nestal na pevnině,
 jeho dějištěm je třístěžňová loď,
 já chytal služebně cvrčky v Argentíně,
 přešli jsme Kordillery až do Puerta Montt.
2. V přístavu čekal nás, šavadapďúva,
 se svojí družinou nákej Žlúva,
 naprosto úplně neschopný lodivod,
 aby nás převez' domů od Puerta Montt.
3. Jednapadesát stupňů jižně od rovníku,
 zrovna když jsem se chystal preparovat hmyz,
 brnkli jsme trupem o Ameriku,
 zavadili jsme o Hornův mys.
4. Dneska je zvykem, nevím, jak kdysi,
 předejít panice, dodržet řád,
 na každé palubní nástěnce visí,
 tak jsem šel k čerpadlům a začal pumpovat.
5. Pumpuji, pumpuji, šavadapďúva,
 po očku sleduji, kdepak je Žlúva,
 a jeho družstvo co má asi na práci
 a jakou pro nás chystá další legraci.
6. Všichni už ve člunech, no hotoví blázni,
 nechtěli čekat, až siréna zazní,
 a na mě zbylo záchranné kolo,
 dělal jsem na hladině vodní pólo.
7. Vlny jdou do moře, a z moře žádné schody,
 a není nikdo, kdo by podal sklenku vody,
 [: do pěti minut jsou tady žraloci,
 poslední rychlá služba první pomoci. :]
8. Šavadapďúva, ten už je v suchu,
 ten už má hubu od ucha k uchu,
 ten už má starosti o nový fond
 na příští plavbu k Puertu Montt.
9. Šavadapďúva, ten už je v suchu,
 ten už má hubu od ucha k uchu,
 ten už má starosti o nový fond,
 tak šťastnou plavbu k Puertu Montt!

- G** **D7**
1. Vyslechte science-fiction song
C7 **G**
o Beskydských horách,
D7
o stoletém smrku, co stojí tady plonk,
C7 **G**
a o podzemních štolách.
- E7**
R: Mělo by se ještě podotknout,
A7 **D7**
že v Beskydech se zatím žije,
G **D7**
to, co vepsal básník pod linky mých not,
C7 **G D7**
byla jenom jeho fantazie.
G **E7** **A7** **D7**
Rok, píše se rok dva tisíce dvě stě dvacet čtyři,
G **E7** **A7** **D7**
vlak-atomovák po traverze k Beskydám už míří,
G D7
už je to tak.
2. Písmomalíř píše laserem "STOP!"
všem turistům a chodcům,
kdo nemá ještě vykopaný hrob,
ať vyhýbá se kopcům.
- R: Jsou tady Železářny, hutě, karolíny,
koncernový podnik,
struska, prach a jedovaté plyny -
- našich předků pomník.
Pryč je doba, kdy rýč, jediný nástroj, kousal a hryzal tuto
zem,
dnes rýč natolik kles' ve stínu souprav vrtacích,
že po něm nešťekne pes.
- 3.=1.

Seděli jsme v zadní lavici

Pavel Dobeš

- E** **A7** **E H7**
1. Seděli jsme v zadní lavici,
E **A7** **E E7**
Zouhar seděl po mé pravici,
A7
před Zouharem byla Běta,
E **C#7**
přede mnou seděla Květa,
F#7 **H7** **E H7**
a já po zbývající Zouharově levici.
2. Zouhar od Alžběty opisoval zvesela,
zatímco mi Květa totéž dáti nikdy nechtěla,
útočil jsem na ni denně zas a znova,
měla pro mne jenom pohrdlivá slova,
takže třída celá skrze prsty na mne hleděla.
- E**
R: Chtěl bych mít postavu jak orangutan,
H7
chtěl bych mít výbušnost jak propanbutan,
chtěl bych mít svaly z ocele,
E H7
aby mi hrály na těle,
E **H7** **E**
chtěl bych mít vlastní letadlo
H7
a všechno, co by mne kdy napadlo,
a kdyby smůla se do mne obula,
A7 **H7** **E** **H7 E H7**
tak aby to dobře dopadlo, padada ...
3. O pěknou řadu roků posunul se v čase svět,
já učivo jsem hltal, až doktorem jsem stal se věd,
všechny svoje příjmy na knížku jsem dával,
figuru jsem trápil, s činkami jsem spával,
až mi jednoho dne v poště na inzerát přišla odpověď.
4. Několik dnů nato byl jsem pozván na kávu,
jakkoli už vzato, nečekal jsem zábavu,
prozradit chci nyní: byla to táž Květa,
za kterou jsem seděl celá školní léta,
brzy byla ruka, jak se říká, v rukávu.
- R: Postavu má jak orangutan,
mírně vznětlivá, jak propanbutan,
a když jsem pohlédl do její postele,
smály se na mě čtyři děti veselé,
už ani nevím, co je to napadlo,
zvídaly, jestlipak mám vlastní letadlo,

teď zpívá po světě snad každá kytara
o tom, jak na body jsem přehrál Zouhara, padada ...

Skupinové foto

Pavel Dobeš

1. Kdyby mi kdosi řekl, že postaví metr piv,
abych se mu za to postavil před objektiv,
první bych si řekl, že ho dlabu,
a potom bych ho roztrhnul jak žabu,
vim, že by se mi to vymstilo,
ale na take vtipy mě nikdy něužilo.
2. Možná vám to bude připadat banálně,
ale já sem ztratil odvahu a malem sem se octnul v pakárně,
odvahu sem ztratil a kaj sem se hnul,
furt mě kusek chybělo, furt mě bylo pul,
bo bez odvahy se těžko cosi robi,
nic tak jak odvaha chlapa něozdobi.
3. Dva dni sem ju hledal, dva dni byla k nenalezení,
zlomeny šel sem hlasit ztratu na oddělení,
křižem-kražem probírali, kde sem všude byl,
s kym sem se tam potkal, ja sem jim to vyklopil,
případu se chytli fachmani,
za devět hodin bylo ukončeno patrání.
4. Za devět hodin bych tak maximalně poryl zahradu,
kolikrát eště dele čekam, než ryba zhltne navnadu,
když za devět hodin na vysoke peci
zrobime tři odpichy, tak zpoceni sme všeci,
motorista za tu dobu nězarobi na blatnik
a mala ručička neoběhne cifernik.
5. Posledni dvě hodiny už sem enom čekal v čekárně
na dřevěne lavici jak v prvotřídní vinárně,
v rohu seděla banda s huslami,
chovali se spontanně, jak by tam byli sami,
předstíral sem čtení v Kulturnim měsíčníku,
ale pamatuju enom tolik, že basa tvrdí muziku.
6. Za devět hodin byla odvaha zpatky na světě,
ten, co mi ju předával, pravi: dobře si ju schovejtě,
dejtě si ju pod dva anebo pod tři zamky,
ja mu na to pravim: co tak do švycarske banky,
tam by mi ju zamkli a ja bysem měl svaty klid
a zitra rano bych se s ňu moh' naposledy nechat vyfotit.

F

C Ami

*: JÓ, komu se to hodi a kdo ma čas, ten može přijít,

sraz je zítřa rano v osm, jdem se nechat vyfotit.

G

1. Ostravo, Ostravo pod Beskydami,
 D⁷ G
 Pan Buh nas opatruj, zustavej s nami.
2. A v te Ostravě hluboko v zemi,
 tam žadne Las Vegas nebylo a neni.
3. A když už striptyz, leda tak mužsky,
 bo navrch nemožeš poslat' prazdne vuzky.

G

- *: Bo republika žhne po antracitu,
 D⁷ G
 čeka na kvalitu.
4. Z roboty chlapi idu na dvě, na tři,
 bo prach třa splachnut, to už k temu patříi.
 5. Polivka chladna, kobzole zimne,
 Kurdyne, Bohušu, nehněvej ty mne.
 6. Maruna vyhlida před prahem venku,
 možna, že po šichtě je na Jeremenku.
 7. Esli zas budeš citět po rumě,
 neopovažuj se lehnut si ku mně.
 8. Esli zas vypadaš jak u sta hromu,
 fakt se mi, Bohušu, nevracej domu.
 9. U Žida neni, U Šimka tež ne,
 Kurdyne, Bohušu, to neni běžne.
 10. V Lajndolfě nebyl, v Helbichu tež ni,
 kdovi, zda vyfaral z te jamy těžni.
 - *: Ženske si daly židle pod stromy
 mezi moderni domy.
 11. A hned se hadaly, kery vic zlobil,
 co kere ten kery chlap horšiho zroбил.
 12. Co se tě natrapil večer po večeru,
 ten ti byl, děvuchó, enom na dožeru.
 13. Děvucha neslyši, co pravja ine,
 voda v Ostravici nadarmo plyne.
 14. Včil každa rada je malo platna,
 neříkej, Bohušu, že'ch byla špatna.

15. Přisahám na všechno, kdybys byl s námi,
nikdy bys nemusel do té těžní jamy.

16. Kdybys baj seděl na Jeremenku,
sama bych nalela a podala ti sklenku.

17. Nedělní oběd, děcka, se krotte,
na stole polivka, tatínku, pojďte ...

G

18. Utichnul věter, slunečko hrálo,
F C G
pod Beskydami začalo byt jaro.

19. Slané potočky kanú pod očky,
slané potočenky kanú pod očenky ...

20.=19.

G
1. Tak už jsme opět na trávě,
Ami
neslavně skončil ten náš let,
C
letěli jsme bezhlavě
G
a dosáhnout jsme chtěli hvězd.

Hmi **C**
*: Letěli jsme spolu ku štěstí,
Hmi **D**
už vypršelo, už je po dešti.

G **C** **D** **D/C** **D/H** **D/A**
R: Složitě žijem, žijem, složitě,
G **C** **D** **D/C** **D/H** **D/A**
složitě žijem, žijem, složitě.

2. V korytě řeky se zvedá kalný proud,
chtěla jsem létat, tak nenutte mě plout,
vždyť všude čtu a pokud vím,
tak ženská, to je jenom slabej tvor.

3. Škola už také mizí pod vodou,
místa nejsou ani náhodou,
jen řeka stoupá z břehů
a povodeň se šíří jako mor.

*: Dívčí představy, ty odplouvají do dálav,
a kluk, co jsem mu patřila, mi mlčky říká: plav.

R:

4. Tak vidíš, holka, není to tak složitý,
dospěli jiní, teď chápeš to i ty,
a ještě včera bylas' hloupé rozmazlené dítě.

5. Teď plaveš řekou, vzal tě její proud,
souhlasíš s ohněm, co musel uhasnout,
až půjdou kolem rybáři, tak chytanou tě i do dřavě sítě.

*: Jeden z nich ozdobí ti šaty vzácným kamením,
schováš se za jeho příjmením,

R:

1. Při jednom ze svých vesmírných letů,
 Emi **H7**
 Emi
jelikož po nocích cestuji rád,
 G **D**
za zády nechal jsem naši planetu
 C **H7**
a přistál v souhvězdí žab.
 Emi **H7**
Čekal jsem hojnost a úrodné roky,
 Emi
přátelský vzduch a vodu z křišťálu,
 D **G**
malebnou krajinu s horskými oky,
 F#7 **H7**
jejichž odlesky se tříští o skálu.
- R: Lítal jsem nad krajinou až do mraků,
 D7 **G**
honil se s motýli mezi květy,
 Emi **C**
zpíval jsem písně hvězdných tuláků,
Ami7 **H7**
objevoval vzdálené světy.
2. Stopadesát let jsem prožil v jejich světě
za jediný moment svého snu,
stopadesát roku byl jsem žábou na planetě
s odříznutou cestou ke kosmu.
A strašná gravitace mne ku prameni táhla,
na němž kdo sedí, už nemůže se hnout,
na koho kdy ta rozkošnice sáhla,
nemůže už nikdy nebem plout.
- R: Nepozná úlety až do mraků,
večírky s motýli mezi květy,
nerozumí písním tuláků,
neupřímně zní jeho věty.
3. A jenom budík mi zvoněním naději dává,
že rozum zas nalezne svůj klid,
jsem přece člověk, copak jsem žába,
vždyť já se přece mohu probudit
a zpívat všem, kteří jste tu
a kdo z vás po nocích cestuje rád,
až poletíte vstříc novému světu,
pozor na souhvězdí žab.
Lítejte nad krajinou až do mraků,

hoňte se s motýli mezi květy,
zpívejte písně hvězdných tuláků,
objevujte vzdálené světy.

*: Souhvězdí žab se pozná velmi lehce,
tamní obyvatelé jsou zelení,
zelené mozky v zelené lebce
a od huby jim šlehají plameny.

G

*: Když po dvaceti letech potkáš kamaráda,

Ami

se kterým sis na vojáky hrál,

D7

na četníky, na zloděje, na semafor u koleje,

G

na kuřáky listí a tak dál,

na doktory medicíny a na ještě větší klukoviny,

G7

C

až se dětský rozum červenal,

Ami

D7

může to být radost, nebo jenom taktu zadost,

g

může se stát, že půjde dál.

D7

1. A ty budeš stát v dlouhé chodbě

G

a pohled z něj nespustíš,

D7

dokud ti neselžou oči obě,

G

dokud to všechno v sobě nepřekříčíš.

2. Kdybys byl poeta, napsal bys báseň,
kdybys ho neznal, snad bys mu záviděl,
ale ty jseš klaun a o otci blázen,
jakého nikdo ještě neviděl.

3. Odcházíš dolů mezi nákladáky
a mezi lidi, co tě pozdraví,
dají ti panáka, žádné dlouhé fraky
panáka na kuráž a na zdraví.

4. A pak tě viděj' lidi v telefonní budce,
změněným hlasem přes kapesník špinavý
jak křičíš: "Chci mluvit s kamarádem,"
a telefon se s tebou nebaví.

5. My všichni měli kdysi spolužáky,
v myšlenkách vracíme se znovu do školy,
pešek okolo nás chodívá taky
a máme obyčejné idoly.

6. A tak nás viděj' lidi v telefonní budce,
změněným hlasem přes kapesník špinavý
jak křičíme: "Chci mluvit s kamarádem,"
a telefon se s námi nebaví.

C

1. Tam, kde se cesta zvedá a kroutí do kopce
a mlha si tam sedá, v zimě mrzne k vozovce,
F
pod kaštany stojí bouda, něco jako z papundeklu chýš,
C
nedaleko Třebové, ale k Mohelnici blíž,
G C
tam piju kafe, když ty již doma spíš.
2. Tam zastavují cyklisti, když jim v kopcích dojde dech,
a malé školní výlety s batůžky na zádech,
fára i vraky, co už brzy dojezdí,
s nákladem trucky a různé zájezdy,
a když nejsou mraky, je vidět na hvězdy.

C

- R: St. Loučka Blues, domova kus
F C
šoférů, co nocí vedou vůz
G C
po cestách dalekých, St. Loučka Blues.

3. Projeli jsme Olomoucí, cesta sníh a sůl,
sedáme si na St. Loučce, zabíráme stůl,
v udírně se topí a venku chumelí,
od Svitav prý pluhy na pomoc vyjely,
pár hodin domů, a bude pondělí.
4. Budeš mávat z okna, budeš mít radost jako šlak,
vrací se ti Franta, už troubí jeho truck,
jdu prázdným bytem, to jsou příjezdy,
slyším tvé "zhasni!" z ložnice přes dvě zdi,
mám v očích mraky, nevidím na hvězdy.

R:

G

C

- R: + po cestách dalekých, St. Loučka Blues ...

- D
1. Říká se, že bude prima na světě,
G A D
cha cha cha cha cha cha cha,
až si každý před svým prahem zamete,
G A D
cha cha cha cha cha cha cha.

To tedy ne

Pavel Dobeš

E **A**
1. Koukám se na svět dírou v plotě
E **H7**
ve stínu mezi baráky,
E **A**
někdo má holku v Minnesottě,
E **H7** **E**
někdo ji má v Kentucky.

A **E**
R: To ne, no to tedy ne,
H7 **E E7**
to se u nás nemůže stát,
A **E**
to ne, no to tedy ne,
H7 **E**
to se u nás nemůže stát.

2. Každý den chodbou za úsvitu
předbívám vlastních nohou pár,
myšlenky chodí po Wallstreetu
a dolar cinká o dolar.

R:

3. A děcka venku válej' sudy,
jitrocel kvete na horách,
a slunce svítí na bermudy,
odráží se ve vlnách.

R:

4. Netrap se, hochu, co se stane,
až tě farář ožení,
nás žádná holka nedostane
v heřmanickém vězení.

R:

C H7 E

- C
1. Já miloval jsem život jako nikdo z vás,
jen pro něj jsem byl ochoten si srazit vaz,
F
mě zajímaly štíty hor a toky řek,
C
přes potoky jsem skákal, když někde nákej tek',
G7 C
a z muziky jsem šílel, když jsem slyšel "tum, tum, tum!"
2. A všichni moji kámoši, co byli stejně trefený,
dnes mají hospody a bistra, lidé vážení,
pracují v rádiích a bankách, a když byl někdo lump,
no tak holt prostě meje vokna u benzínovejch pump,
ale kam přijdu, stejně slyším jen ...
3. Mně všechna jídla začla chutnat stejně mdle,
vepřo-knedlo-zelo, pstruzi na másle,
už ani nerozeznám nudle s mákem od masa
a ovoce od zeleniny, dofrasa,
mně do žaludku leze jenom ...
4. Já můžu jít na rande třeba s mladou Venuší,
dřív jsem v tom uměl lítat od kotníků po uši,
dnes ani nevím, jestli voní jako pytel slaniny,
jestli je černá nebo jestli si s ní čtu noviny,
vždyť jediný, co ještě vnímám ...
5. Já miloval jsem život jako nikdo z vás,
jen pro něj jsem byl ochoten si srazit vaz,
mě zajímaly štíty hor a toky řek,
přes potoky jsem skákal, když někde nákej tek',
a z muziky jsem šílel, když jsem slyšel ...
- 6.=2.
7. Mně všechna jídla začla chutnat stejně mdle,
vepřo-knedlo-zelo, pstruzi na másle,
už ani nerozeznám nudle s mákem od masa
a ovoce od zeleniny, dofrasa,
mně do žaludku leze jenom "tum, tum, tum!"

Tvář města

Pavel Dobeš

 G D C G
R: Má cesta vede z hor do údolí, kde ocel hoří,
 D C G G⁷
 tvář města zdobí flór, věží soukolí zas hvězdy šňoří.

 C D G C
1. [: A lidé zrají trochu dřív než v jiných údolích,
 Ami D G
 ve kterých jsem kdy stál, trochu dřív. :]

R:

2. [: A všechna nej- zde stárnou dřív než v jiných údolích,
 ve kterých jsem kdy stál, trochu dřív. :]

R:

3. Tam člověk, aby posvítil na cestu štěstí dětem,
 sám všechny hvězdy rozsvítil nad svým světem,
 tam člověk, aby posvítil na cestu štěstí dětem,
 sám všechny hvězdy rozsvítil nad svým městem ...

Ťuky ťuky ťuk

Pavel Dobeš

C **Dmi**
Ťuk, ťuky ťuky ťuk,
G **C**
už se klube, ani muk,
Dmi
ťuk, ťuky ťuky ťuk,
G **C**
co to bude - asi kluk.
G **C**
Povídá si kvočna máma:
D7 **G**
"Sousedka má dceru, to bude drama,"
C **Dmi**
když vtom náhle ťuk, ťuky ťuky ťuk,
G **C G C**
už se klube, "ukaž," je to kluk!

1. Když stín nad strží v Utahu skrývá rokli přes polední žár,
 je slyšet zdola ozvěnou, jak koulemi když práskne biliár,
 a pak ten stále stejný zvuk, když teče voda
 a chce se věřit, že se to zas jednou poddá,
 že není důvod utopit se,
 tak uplývá nám láska po večerech už dlouhý měsíce.
2. V coloradských horách dravý orel z nebe náhle slít',
 uklouzla mu křídla a dolů musel bez padáku jít,
 to prostě přijde den, kdy ztratíš všechnu páru,
 jednu nás to sejme v nějakým baru,
 padneme na podlahy mramorové,
 protože jsme, jak ty říkáš, sračky a kořalové.
3. Když jsme spolu, láska moje, to první léto sloužili,
 v srdcích plno nepokoje a v polích zrálo obilí,
 čtyři stěny panelové,
 a ty mě strčíš do přihrádky "sračky a kořalové".
- R: Jestlipak víš, co k nám táhne mladý ženský,
 když makáme, tak proč na plný pecky,
 jsi jak za Marie Pujmanové,
 myslíš si proto, že jsme, láska moje, sračky a kořalové?
- R: Víš, proč nás vidíš jako šmouhu v rychlejch autech jet
 a proč nás vnímá celý tenhle svět
 jen jako články novinové,
 myslíš proto, že jsme, láska moje, sračky a kořalové?
- R: Proč jsme schopni vrátit toky řek,
 do kosmu lítat i k pólům, kde je led,
 stavíme ledoborce atomové
 myslíš si proto, že jsme, láska moje, sračky a kořalové?
- R: A proč se posmíváme nemocem a smrti
 a času, který všechno kolem drtí

pěstí ručky hodinové,
protože jsme, prcko moje, sračky a kořalové ...

Večer na disku

Pavel Dobeš

C G7
Včera jsem na disku popíjel skotskou whisky
C F G
s mechanikem firmy IBM,
C G7
brejkoval jsem chvíli, než mně došly síly,
C G7 C
pak povídám: co dělá Anglie?
G D7 G
"O Anglii mně vůbec newyprávěj,
C D7 G
to je, jak bych sedl uchem na špendlík,
D7 G
sprawedlnost nenajdeš tam žádnéj
C D7 G
a připadáš si jako tajtrlík.
D7
Reprezentanti z Oxfordu válej' si fraky ve Fordu
G
a my musíme zpívat s nima v jednom akordu,
D7
at' jsou jací-tací, dávají nám práci,
G
když se naše libra z burzy domů potácí.
C G7
Proto u nás v Anglii nosíváme fangli
C F G
těm, co nám držej' štangli,
C G7
tvářit se však musíme, jako že nic nevíme,
C G7 C
no přesně jako na hlavu padlí."
G D7 G D7 G
Člověče, mně se rozum hrbí nad tím, jak to tam máte blbý,
C D7 G D7
my máme od lordů dávno klid,
G D7
vyhostili jsme je ze země a teď si žijem nádherně,
G D7 G G7
u vás by to mělo také jít.
C G7 C
"Už vod těch dob, kdy začla téci Temže,
G7 C
víme, že chtělo by to strukturální čenže,
F G7 C G7
vono by to chtělo být, jak by to mělo, hou, jenže
C G7
nikde tak ve světě corruption nekvete
C F G

jako u nás v Anglii,
 C G7
 buď jseš loajální a držíš se tý lajny,
 C G7 C
 anebo čekej, že tě vylijí.
 G D7
 Proto každej Brit, kterej chce mít klid,
 G
 chválí svoji práci, než by si ji nechal vzít,
 D7
 kdybych se, hochu, šprajcoval, pod mostem bych nocoval
 G
 a ty bys nyní za mý prachy těžko tancoval.
 C G7
 Proto u nás v Anglii nosíváme fangli
 C F G
 těm, co nám držej' štangli,
 C G7
 as I'm not like Czech, so I carry flag,
 C
 even if I go sometimes back."

1. Vendelín Prouza, všech zedníků král,
půl města postavil, a sám pod mostem spal,
když přišla do Čech zima v bílém obleku,
chodil jsem se k němu často klouzat na řeku.
2. Čím více sněhu, tím více vody na jaře,
řeka mu odnesla vázanky, pyžamo i polštáře,
východoněmečtí celníci
poslali mu garderóbu zpátky v krabici.
- F7**
R: A tak roky běží a střídají se děje,
představte si: podzim, vítr od Buchlova věje,
Prouzová čeká dítě, Prouzu čekaj' galeje.
3. Pod paží tašku a na hlavě kulicha
vydal se Prouza do staveništního ticha,
a jak byl do zlodějství zabraný,
spatřil jsem ho, chodívám tam venčit dobrmany.
- R: Já vám řeknu upřímně, není to estráda,
vidět svého přítele, jak republiku okrádá,
hodí cihlu do aktovky a hurá, tradadá.
4. Přistižen při činu, ale to nám nestačí,
chceme znát příčinu, proč vlastně pytláci,
jenomže, Prouzo, vy tady stojíte jako vůl,
no tak se nedivte, že jste dostal dva a půl.
5. Kdo někdy mrznul u Kremelské zdi,
visel či chtěl by viset na tabuli cti,
zkrátka každý, kdo svou zemi miluje,
jeho sprostý čin odsuzuje,
každý, kdo svou zemi miluje,
jeho hnusný čin odsuzuje.
6. Vendelín Prouza, všech zedníků král,
půl města postavil, a sám pod mostem spal,
až přijde do Čech zima v bílém obleku,
s kým se budu nyní chodit klouzat na řeku,
až přijde do Čech zima v bílém obleku, -ku,
s Prouzovou se budu chodit klouzat na řeku!

- G**
1. Prokřehlá jako vrabec stojím tady,
D7
roztáčím si za sklem jízdní řády,
C **G** **D7**
poslední vlak zmizel z dohledu,
G
koleje ztrácejí se v dálce,
D7
už nikdo nám nedrží palce,
C **G**
a tak se sama brouzdám po sněhu,
Ami C **G**
když venku sněží, je to tak,
Ami C **D** **G** **Emi C**
že člověk nevěří na žádný další vlak pozdější, hm,
D **G** **Ami C** **G** **Ami C** **D** **G**
na žádný další vlak se netěší.
2. Od nádraží vedou stopy něčí,
jsou trochu větší,
asi jako tvoje,
boty už mám samý sníh,
ale já jdu vedle nich,
aby byly dvoje,
venku sněží a, bude-li tak,
dnes dojdu asi stěží, kam nedojel vlak za tebou, hm,
kam nedojel vlak za tebou.
3. Mám pocit, že vím, kde se bude topit
a kde se může holka opít,
ten pocit zebe,
sama už jsem symbol zimy
z vloček, které ukradly mi
zbytek nebe,
jen obrazy sněžné a žádný vlak,
a koleje též ne, a sněží až do oblak a snad i výš, hm,
a sněží až do oblak a snad i výš.
4. Od nádraží vedly stopy něčí,
byly trochu větší,
asi jako tvoje,
všude už jsem měla sníh,
ale já šla vedle nich,
aby byly dvoje,
prýč z krajiny sněžné, nevidět vlak,
a koleje též ne, a letět až do oblak a snad i výš, hm,
a letět až do oblak a snad i výš ...

1. Vloni mně přišel domů balík jak od tety,
 C Ami E7 Ami
 C Dmi G C
 pečená husa, štrůdl, slivovice v něm

[: a dopis bez hlavičky, láhev bez viněty,
 Dmi Ami
 E7 Ami
 podepsán ňákej Váňa, ZO SSM. :]

*: Píše v něm: Pořádáme závod F jedniček,
 C Ami E7 Ami
 C Dmi G C
 sjedou se tady borci zblízka i z dálky,
 Dmi Ami C E F
 vezmi svou rakev, kombinézu, sadu svíček, zápalky,
 Dmi Ami Dmi Ami E7 Ami E7
 vezmi svou rakev, kombinézu, sadu svíček, zápalky ...

2. Přijíždím poslední, mám to trochu z ruky,
 nicméně ve vzduchu již cítím oktany,
 jsou tady Masserati, Kamikadze, Žuky,
 zahřmění motorů, a start je za námi.

R: Tak ani nebrzdím a jedu do té vřavy,
 G C
 A7 Dmi
 sedmnáct závodníků беру útokem,
 Ami C E F
 se čtvrtým v pořadí jedem na rukávy potokem,
 Dmi Ami Dmi Ami E7 Ami E7
 se čtvrtým v pořadí jedem na rukávy potokem.

3. Třetího si chvíli podávám,
 o pořadí připravil se sám,
 do díry vlít', když chtěl vybrat zatačku,
 Good Yeary jsou na sračku.

4. Druhého jsem zablokoval zcela,
 detonace, roztavený plech,
 pak si ho do parády vzala vodní děla,
 jsou totiž chvíle, kdy se nevyplácí spěch.

5. Cesta se svíjela jak smyčka z oběšence,
 u stánku točilo se pivo jako křen,
 [: tam skončil nejrychlejší jezdec konkurence,
 suverén ze stáje McLaren. :]

6. A já jedu jak při defilé
 rekreačním tempem do cíle,
 ležérním krokem brzy vylezu,

vlastně již stojím na stupních vítězů.

- R: Ale já kašlu vám na vaše věnce zlaté,
z těch vašich fanfár stejně cítím rekviem,
vy moji čistou duši nikdy nespoutáte vavřínem,
vy moji čistou duši nikdy nespoutáte vavřínem!
7. Nemáte právo hodnotit mou jízdu,
jen ty, má lásko, mě můžeš bodovat,
nikdy jsem kvůli pánům nesešlápl brzdu,
hrnul jsem dopředu na nejrychlejší kvalt.
- R: Kolikrát motor neměl páru, došel drink,
haproval karburátor, hořely svíce,
Garmischpartenkirchen, Nürnburgring, Svojšice,
Garmischpartenkirchen, Nürnburgring, Svojšice.
8. Tak sbohem, Váno, a zase někdy pošli husu,
třeba tu bílou z vaší zahrady,
[: docela rád bych o ni umastil svou pusou,
taková trofej mně vcelku nevádí. :]

1. Děti se koupou u rybníka,
 C G C
 F C
vlny se houpou, voda stříká,
 F c
lítají stromy, padají domy,
 G C F C G C
něšlape elektrika.
2. Některé kroupy jsou těžší olova,
to není průtrž, to je palba bubnová,
na naší pláži blesky se snaží,
nejhůř to odskakuje činnost mozková.
3. V hromadě suti mizí už i baroko,
jen bílá vlajka ještě visí vysoko,
některé symboly v přilehlém okolí
jsou v téhle situaci jak pěst na voko.
4. My ovšem ležíme u Ploučnice,
podobni postavám z učebnice,
[: veselý voči, červený líce,
vichřice-nevichřice. :]
5. Víme, že zítřek už zas bude pohoda,
dej, Bože, at' nám zbude aspoň hospoda,
rány se zacelí, zdraví se zocelí,
Sovětský svaz nám jistě kapky dá.

- A
1. Víte, vono, holky, když kluk se stane tátou,
D⁷
voníte mu efedrinem, LSD a mátou,
E⁷ A
budík dává na půl pátou, život by za vás dal.
 2. Od božího rána dře u svýho stroje,
osm a půl hodiny nedá si pokoje,
svačinu jí v stoje, aby pro vás něco znamenal.
 3. Mandarinky v ananase pokaždé, když dobírá se,
jenomže po nějakém čase každěj prevít přejídá se,
co je doma, počítá se, ale neláká.
 4. Kachna se dá sice solit, zelí se dá octem polít,
vy, kdybyste mohly mezi chlapy ještě jednou volit,
vybraly byste si většího světáka.
 5. Takovej Čenda, když se všecko daří,
pracuje hned naproti či ve vedlejší kanceláři,
šťastnější než ředitel odcházíte z každé porady.
 6. Když udělá vrků, krátí se vám dech,
srdce bije v krku, hadi lezou po zádech,
kutálej' se jabka z rajské zahrady.
 7. Doma se to vleče, to už se někdy stává,
většinou vás večer nějak pobolívá hlava,
komu chutná káva, pod okny je krám.
 8. Argumenty máte v ruce, peníze a papír, tužku,
za dva čtyři měsíčně mu nebudete dělat služku,
dejte mu do rukou pušku, střílet už bude sám.
 - 9.=1.
 10. Vy víte, co je vodit dítě do mateřské školy,
když vás nohy pálí, močíte je v karlovarské soli,
ale nechápete, jak to bolí, když vám berou sebevědomí.
 11. Zkuste si to někdy, zatáčky brát po dvou kolech,
zkuste si to na pár týdnů v uranových dolech
a na pivem politých stolech najít sebevědomí.
 12. A pak se divte tomu, a mějte mu to za zlý,
že posílá vám šeky, ale s jinejma se mazlí,
po Evropě jezdí, dělá tiráka.
 13. Von teď, holka, zdá se úplně jiný lady
stejně sladkým hlasem říká to svý "baby",

ale ani ona už neudrží doma světáka.

14. Víte, Majdalenky, když kluk se stane tátou,
voníte mu efedrinem, LSD a mátou,
budík dává na půl pátou, život by za vás dal.

1. Já jsem vrabec, čimčarara, vrabčice je moje kost,
i když je to moje stará, občas na ni mívám zlost.
Občas na ni mívám pifku, občas na ni trucuji,
ustelu si dole v chlívku a potom tam i nocuji.
2. A našel jsem si vrabčačku, takovou naivku,
takovou roštáčku, a nocuji s ní ve chlívku.
Občas taky zatrucuje, občas taky pozlobí,
když jseš taká, tož jseš taká, já odcházím do křoví.
3. Nakladla tam totiž vejce jedna straka strakatá,
až vylíhnou se, budu mít exkluzivní děvčata.
Čimčarara, čimčarara, moh' bych zpívat romány,
čimčarara, čimčarara, o tom, jak jsem prohnáný.

Zahradník

Pavel Dobeš

C G7 C
S jedním rumem na kuráž jsem přepad' zahradníka
G7 C
a pozval jsem ho na guláš do Podvodníka,
E F D7
povídám: "Pochop, že svým karfiolem neokouzlíš dívky,
C G7 C
ten si můžeš strčit maximálně do polívky.
G7 C
Však to, co já mám na zahradě pod okny své vily,
G7 C
nikdy tvoje kalné oči ještě nespatriily:
G7 C
sukulenty od El Pasa, z Konga banány,
G7 C
kokosy, že srdce jásá, třtina z Havany,
E F D7
borůvky až z Ontaria, jedna váží přes půl kila,
C G7 C
z Bretaně mám révu a je mi do zpěvu,
G7 C
z Caracasu ananas a palma z Guayany,
G7 C
sasanky a mořská řasa - vhodné do vany,
C G7 C
pestík nebo blizna, kdopak se v tom vyzná,
G7 C
metalizovanou jedli oxidi mi včera snědli,
E F D7
že mám doma moruši, bourec vůbec netuší,
C G7 C
v ložnici mám pět lian, spouštím se z nich na divan,
G7 C
americké brambory, těch mám plné komory,
G7 C
z Hokkaidó sakuru, takovou mám náuru,
G7 C
bavlnu mám z Colorada, když se doma sehnat nedá,
G7 C
tabák z Portorika mám přes Pepka-námořníka
G7 C
a historickou jabloň až z Garden Paradise."
G7 C
Tupě hleděl do guláše, lezlo mi to na nervy,
G7 C
vypadal, jako když doma jedí z konzervy,
E F D7
povídám: "Zalov ve své paměti a střel nějaké jméno,
C G7 C

a když to nemám na zahradě, tak sežeru seno,
E **F** **D7**
 znáš-li navíc jeden strom, tak v momentě sem s ním,
C **G7** **C**
 rád se něco přiučím, bude-li však čím."
G7 **C**
 Povídá: "Že se něco doučíš, tak tomu, mladej, nevěř,
G7 **C**
 hodně stromů sice znáš, ale všechny ani téměř,
E **F** **D7**
 to by tě z tvé zahrady milenci rychle hnali,
C **G7** **C**
 chybí ti tam kousek břízy, kde by se milovali,
G7 **C**
 a zapomněl jsi na lípu, symbol naší vlasti,
G7 **C**
 po jediném včelím mejdanu má včelař plné plásty,
E **F** **D7**
 modřín je zas elegantní a, když se přelakuje,
C **G7** **C**
 nevoják i pacifista před ním salutuje,
G7 **C**
 smrček sice nepřispívá chutným ovocem,
G7 **C**
 bez něj by však nebyly vůbec žádné vánoce,
E **F** **D7**
 a když už jsme u svátků ze všech největších,
C **G7** **C**
 zapomněl jsi na šerík, takovej jseš sklerotik."
G7 **C**
 Čapka se mi svezla z hlavy před jeho fenoménem,
G7 **C**
 беру klíče od zahrady a jdu se nacpat senem.

- F C F C F G**
1. Evropa vstává při vůni kávy,
F C F C G C
rádio dává ze světa zprávy,
F C F C F G
rádio dává zprávy z Afriky,
F C F C G C
Evropa vstává, voní rohlíky.
2. Když muži se seberou a jdou lesy kácet,
třísky lítají na ten náš svět,
lítají ve vzduchu syceném drogou,
devětatřicítkou pod černou tógou.
3. Jedni jsou černí a druzí jsou bílí
a každý druhý do těch prvních střílí,
to jsou ty zákony šachových polí,
čím tenčí krajíc, tím více soli.
4. Kdo stojí v polích D4, D5,
nemůže dopředu a nesmí už zpět,
nepatří k těm, co ještě věří
na barevný svět z pavího peří.
5. Někteří přešli na druhý břeh,
černí střelci v bílých kabátech,
komu ty zákony šachových polí
k prospěchu jsou, a koho bolí?
6. Evropa vstává při vůni kávy,
rádio dává ze světa zprávy,
rádio dává zprávy z Afriky
a slunce za nás peče rohlíky.

Zapomenutý trumf

Pavel Dobeš

- A** **D** **A**
1. Z uhla prach a kašel, kdybys farat' kaj šel,
E7 **A** **E7** **A E7**
tak dycky trpi pajšel, to každý haviř vi,
A **D** **A**
tuš vylezli sme z đury, shodili mundury
E7 **A** **E7** **A**
a kvuli fyzkultury sme turu podnikli.
D **A**
Hrnul sem se příkladem, bo sem nětušil,
D **E7**
že se budě losovat', aby přehled byl,
A **D** **A**
kdo s kym zrobi dvojicu, aby v červencovym hicu
E7 **A** **E7** **A D E A**
z Vitkovic na Ostravicu do cila dorazil.
2. Štajger vypsal ceny - dvě kuže z hyeny,
aby moh byt' odměněny ten nejzdatnější tym,
něvim, jak to přindě, štěstí stalo kajsi indě,
něchalo mě po krk v bryndě, esli uhodnětě, s kym.
Bořivoja Lupeňa, mladého kluka,
vytahnula moja ruka přímo z klobuka,
pozdravil: Tu mě matě, mam tenisky od Batě,
od teplaku měl gatě latu na latě.
3. Po startu hned, jak v lize, dostal se do krize,
pry ponožka ho hryze a od hladu je mu mdlo,
nic něbylo z te tury, bo nas předjiždaly fury,
šlapaly po nim kury, no hrozne divadlo.
Jela kolem sanitka a už se hrnul k ni,
esli pomoct' potřebuješ, enom si řekni,
nabral sem vzduch do ěader a kopnul ho do hader,
přeci přidej, gyzde, zaber, bo sme posledni.
4. Brzo rezignoval, už sem ho něprovokoval,
psychicky něštengroval k rychlosti větši,
stejně noha mině nohu, a tak se modlim k Bohu,
to jako bezpartijni mohu, ale nic to něřeši.
Posledni eso sem ale v kapsi měl,
sam sem o něm do včilejška ani něvěděl,
byl sem tak smiřeny s tym, že pozbuděme ceny,
ty kožuchy z hyeny, že sem si něvzpomněl.
5. Dal sem mu chleba a kus špeku a ze sameho vzteku
sem žuchlal enom veku, no co sem měl robit',
taky peň se těžko hleda, co ide rano bez oběda,
ani plan se podlezt' něda, musi se překročit'.
Na šachtě su take hromske zakony,
že jak něni špeku, tak něsu vykony, johoho,

kdybysem byl dajny hned, jak sme vyšli z lajny,
moh sem ten cizokrajny kožuch dněska ponosit'.

- C** **G7**
1. Zasnuby su planovane na strednu,
Dmi **G7** **C**
testině to pověděli par dni dopředu.
- F** **G7** **C**
R: Co se dalo robit', cha cha,
G7 **C G7**
zasnuby su planovane na strednu.
2. Testina se do Ostravy sebrala,
aby cosi šikovneho do vybavy obstarala.
- R:
3. Jak se diva do prvnio vykladu,
ucitila bodnu ranu čimsi zezadu.
- R:
4. Probodnul ju krvelačně očami
jakysi chlap, sviňačisko, grazl něznamy.
- R:
5. Hučel do ni tak jak lijak do ryny,
do dědiny vratila se bez rozmaryny.
- R:
6. Něpřal bych vám slyšet teho snoubenca,
jak milemu sdělila, že už je bez věnca.
- R:
7. Tak ju chytnul, pošmajchloval, postiskal,
mezitym ju aji po pysčisku vyliskal.
- R:
8. Chcem, aby si z teho příklad sebrala
aji ta děvucha, co se eště nikdy něvdala.
- R: At' místo riskantnich vyletu, cha cha,
objedna si sypovinu v Magnetu.

Zátiší s červy

Pavel Dobeš

1. Když do ovoce dají se červi,
at' už záměrně anebo náhodou,
to aby sadař si dal do pořádku nervy,
to aby vůbec nepočítal s úrodou.

R: Tihleti červi jdou všem na nervy,
když si máš kousnout do plodu,
v ústech se vrtí, když zuby je čtvrtí
a jazyk mělní na vodu.
Poslyš, ty červe tam nahoře v plodu,
tohle je moje vlastnictví,
at' hrom tě serve za tuhle škodu,
co nesnáším, je cizopasnictví,
kde jsi byl, když jsem oral,
když jsem sázel, rouboval,
seber se, táhni, odkud jsi přišel,
nikdo tě sem nevolal.

2.=1.

Zpátky do trenek

Pavel Dobeš/Jarek Nohavica

A

1. Jak z vypitého piva láhev se vrací,

Hmi

jak od jihu ptáci, jak do potoka raci,

E7 A E7

jako jaro do krajiny modrých pomměnek,

A

jak vracejí se investice například z ropy,

Hmi

jak východ se vrací do Evropy,

E7

a

my ze slipů vracíme se zpátky do trenek.

2. Kdo chce s námi světem jít,
rovnou nohou vykročit,
po dlouhé noci najít zase den,
mít hlavu plnou nových myšlenek,
ten at' se vrátí do trenek,
at' se přidá k dlouhé řadě slavných jmen.

F#mi

- R: Byl to Shane, byl to Shane,

Hmi

Tom Sawyer i Chamberlain,

E7

A

E7

Hillary, Amundsen, seržant Pepper, Manfred Mann,

A

doktor Jekyll i pan Hyde

Hmi

a každý, kdo chce být allright,

E7

A

E7

A

na doma i na venek: zpátky do trenek.

3. Když s dámou chceš prožít něžný sen,
pak přes balkon jseš vyhoštěn
a ve slípech jdeš noční ulicí,
v trenkách je to hned jiná,
v trenkách jdeš jak z kasina,
už ti chybí jenom chleba s hořčicí.

4. Svoboda, svoboda,
volnost, rovnost, pohoda,
po dlouhé noci přišel nový den,
nenávist a násilí
jsme pohřbili a zapili,
defilujem v dlouhé řadě slavných jmen.

- R: Byl to Shane, byl to Shane,
Tom Sawyer i Chamberlain,
Lomikar, Kozina, i Vlasta Redl ze Zlína,

nosí je pražská Sparta,
Timur a celá jeho parta,
na doma i na venek: zpátky do trenek.

G **D7**
1. Chemie se stala mým hobby,
G
nepovím vám už, od které doby.
D7
Za vesnicí v polích tratím hodiny
G
a pozoruji chemizaci pastviny,
D7
pozoruji jalovice, voly,
G
jak obcházejí vyvinuté stvoly.

G **D7**
R: Zum zum zum zum, a nejde mi to do kebuli,
G **D7** **G**
zum zum zum zum, a nejde mi to na rozum.

2. Každý přece ví, že tahle tráva
delikátně chutná a je zdravá.
Do soutěže přihlásit se nebojím
s trávou, která rostla někde na hnoji,
přesto tady ovšem roste ladem
a skot se vrací do JZD hladem.

R:

3. Vyhledal jsem tudíž agronoma,
měl jsem štěstí, chytil jsem ho doma.
Proč výsledky práce k cíli nevedou,
vyčేశili předevcírem s předsedou,
pak vysvětlil mi všechno fundovaně,
tak dneska mohu agitovat za ně.

R: Zum zum zum zum, protože když to nejde do kebuli,
zum zum zum zum, tak to leze na rozum.

4. Je to tím, že dobytek je hloupý
a právě proto mívá svoje roupý.
Kdyby četl magazíny, noviny,
nedělal by už takové kraviny,
s rozesmátou tlamou bral by žrádlo
a nikdy by mi ani nenapadlo.

R: Zum zum zum zum, že mi to nejde do kebuli,
zum zum zum zum, že mi to nejde na rozum.

R: Zum zum zum zum, hm...
zum zum zum zum, že mi to nejde na rozum.

Zum zum II.

Pavel Dobeš

G **D7**
1. Zpívají o tom vrabci na Rokytě,
G
že učenec je horší nežli dítě,
D7
se žábami hraje si pan Galvani,
G
Archimedes potápí se do vany
D7
a, nepoučen událostmi ráje,
G
Isaac Newton s jabkama si hraje.

G **D7**
R: Zum zum zum zum, a nejde mi to do kebuly,
G **D7** **G D7 G D7 G**
zum zum zum zum, a nejde mi to na rozum.

2. Bylo to jak výbuch, jako salva,
když se žárovkou přišel Thomas Alva,
do pochodu vyhrávaly kapely,
muži pili šampus, ženy šilely,
jak když pustíš tygry do arény,
a začalo se dělat na tři směny.

R:

3. Kdyby naši předci vstali z ledu,
podivili by se, jak jsme vpředu,
jak závazky předhánějí úkoly,
Einstein by se těžko dostal na školy,
Mozart by moh' dneska u klavíru
jen těžko dělat do muziky díru.

C **G7**
4B: Michelangelo by sebral sochy
C
a hodil by je všecky do Macochy,
G7
Lumiére by zčervenal jak malina,
C
kdybyste ho vzali s sebou do kina,
G7
jen u elektrotechnického vesla
C D7 G D7 G D7 G
ještě nákou dobu moh' by sedět Tesla.

5. Vědeckotechnická revoluce
uvolňuje lidem obě ruce,
dnes má každý vědátor už od plínky

sunarku a digitální hodinky,
s optimismem hledí k stratosféře
a Brano samo zavírá mu dveře.

R:

5. Kdyby starý Tháles nemoh' čmárat
a kreslit si do písku podle nálad,
Mendělejev kdyby musel, vážení,
periodicky vykazovat hlášení
a osm hodin zvedat telefony,
svět by stál za pytlík bikarbonsy.

R:

6. Nikdo z nás by doma neměl Sony,
dvakrát třicet wattů, čtyři ohmy,
lidé by se hnali kamsi za hmotou,
však regály by nejspíš zely prázdnotou,
neměli bychom šajn o opeře
a válčilo by se u Sudoměře.

7B: Zem by byla rovná jako deska,
nebyla by kulatá jak dneska,
Adam s Evou nemuseli z ráje ven,
Giordano Bruno by nebyl upálen,
jen temno, jak když vstoupíš do komory,
a škoda každé rány z Aurory.

8. Ze všech zvířat archy Noemovy
a ze všeho, co můžem popsat slovy,
jen balvany a lidé mají odvahu
urvat se od skály a padat dolů po svahu
a na světě, který se furt mění,
překonat, co překonáno není.

R: Zum zum zum zum, protože to, co nejde do kebuly,
zum zum zum zum, rádo leze na rozum.

R: Zum zum zum zum, hm ...
zum zum zum zum, rádo leze na rozum.

Žabka

Pavel Dobeš

G **D7**
Rec: Přišla žabka kvečeru k zelenému jezeru,
G
rejdily tam kačice, vítaly ji křičíce:
C **G**
"Vítej, žabko, přišlas' vhod, slavíme dnes rybí hod,
A7 **D7** **G**
budeš naším hostem dnes, co ti libo, pij a jez!"
G D7 G C G A7 D7 G D7 G

G **D7**
Hned mezi ně přisedla, chutných jídel pojedla,
G
na zdraví všem připila, tuze všechno chválila:
C **G**
"Ach, kačičky, čím, ach, čím ubohá se odvděčím?"
A7 **D7** **G**
"Ach, to je věc lehounká - máš dvě chutná stehýnka.
D7
Ty scházejí jedině naší slavné hostině!"
G
A už divý kačí rod trhá žabku o závod.
G C G A7 D7 G D7 G D7 G

